Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta paplašinātā sastāvā)

2020. gada 15. oktobrī*

Institucionālās tiesības – Eiropas Parlamenta deputāta unikālais statuss – Itālijas vēlēšanu apgabalos ievēlēti Eiropas Parlamenta deputāti – *Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati* (Deputātu palātas Prezidijs, Itālija) Lēmuma Nr. 14/2018 par pensijām pieņemšana – Itālijas deputātu pensiju apmēra grozījumi – Ar to saistītie dažu bijušo no Itālijas ievēlēto Eiropas Parlamenta deputātu pensiju apmēra grozījumi, ko ir veicis Eiropas Parlaments – Akta pieņēmēja kompetence – Pienākums norādīt pamatojumu – Iegūtās tiesības – Tiesiskā drošība – Tiesiskā paļāvība – Īpašumtiesības – Samērīgums – Vienlīdzīga attieksme

Apvienotajās lietās no T-389/19 līdz T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, no T-409/19 līdz T-414/19, no T-416/19 līdz T-418/19, no T-420/19 līdz T-422/19, no T-425/19 līdz T-427/19, no T-429/19 līdz T-432/19, T-435/19, T-436/19, no T-438/19 līdz T-442/19, no T-444/19 līdz T-446/19, T-448/19, no T-450/19 līdz T-454/19, T-463/19 un T-465/19

Maria Teresa Coppo Gavazzi, ar dzīvesvietu Milānā (Itālija), un citi prasītāji, kuru vārdi minēti pielikumā [1], kurus pārstāv *M. Merola*, advokāts,

prasītāji,

pret

Eiropas Parlamentu, ko pārstāv *S. Seyr* un *S. Alves*, pārstāves,

atbildētājs,

par prasību, kas pamatota ar LESD 263. pantu un ar ko tiek lūgts atcelt 2019. gada 11. aprīļa paziņojumus, kā arī saistībā ar prasītāju lietā T-465/19 – 2019. gada 11. jūnija paziņojumu, kurus Parlaments ir sagatavojis attiecībā uz katru prasītāju un kuri attiecas uz prasītāju pensiju apmēra pielāgošanu pēc *Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati* 2019. gada 1. janvāra Lēmuma Nr. 14/2018 stāšanās spēkā,

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs J. Sveningsens [*J. Svenningsen*], tiesneši R. Barentss [*R. Barents*], K. Makiokī [*C. Mac Eochaidh*] (referents), T. Pinne [*T. Pynnä*] un J. Laitenbergers [*J. Laitenberger*],

sekretārs: H. Palasio Gonsaless [*J. Palacio González*], galvenais administrators,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2020. gada 7. jūlija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – itāļu.

1 Citu prasītāju saraksts pievienots tikai lietas dalībniekiem paziņotajā versijā.

Spriedums

1 Ar savu prasību prasītāji – bijušie no Itālijas ievēlētie Eiropas Parlamenta locekļi vai viņus pārdzīvojušie laulātie – lūdz Vispārējo tiesu atcelt Parlamenta lēmumus, ar ko viņu vecuma pensijas vai apgādnieka zaudējuma pensijas aprēķināšana tika pielāgota to pensiju līmeņa aprēķināšanai, kuras saņem Itālijas Republikas Apakšpalātas locekļi, un attiecīgā gadījumā tika samazināts viņu vecuma pensijas vai apgādnieka zaudējuma pensijas apmērs.

I. Atbilstošās tiesību normas

A. Savienības tiesības

2 Noteikumu par Eiropas Parlamenta deputātu izdevumiem un piemaksām (turpmāk tekstā – "DIP noteikumi"), redakcijā, kas bija spēkā līdz 2009. gada 14. jūlijam, III pielikumā (turpmāk tekstā – "III pielikums") bija tostarp paredzēts:

"1. pants

1. Visi Eiropas Parlamenta deputāti ir tiesīgi saņemt vecuma pensiju.

2. Līdz [brīdim], kad pilnībā būs izveidota Kopienas pensiju shēma visiem Eiropas Parlamenta deputātiem, kā arī gadījumā, ja tās valsts pensiju sistēma, no kuras attiecīgais deputāts ir ievēlēts, pensiju neparedz vai tās noteiktais pensijas līmenis un/vai nosacījumi nav tādi paši kā pensijas līmenis un/vai noteikumi, kurus piemēro tās dalībvalsts parlamenta deputātiem, no kuras attiecīgais Parlamenta deputāts ir ievēlēts, pēc deputāta pieprasījuma viņam maksā pagaidu vecuma pensiju no Eiropas Savienības budžeta Parlamenta iedaļas.

2. pants

1. Pagaidu pensijas līmenis un noteikumi ir tādi paši kā pensijas līmenis un noteikumi, kas attiecas uz tās valsts parlamenta apakšpalātas deputātu pensiju, no kuras deputāts ir ievēlēts.

2. Ikvienam deputātam, uz ko attiecas šo noteikumu 1. panta 2. punkts, pievienojoties šai shēmai, ir jāveic Eiropas Savienības budžetā iemaksa, kuru aprēķina tā, lai viņš kopā maksātu tādu pašu iemaksu, kādu saskaņā ar valsts noteikumiem maksā tās valsts parlamenta apakšpalātas deputāts, no kuras viņš ir ticis ievēlēts.

3. pants

1. Pieteikumu par reģistrēšanos pagaidu pensiju shēmā iesniedz divpadsmit mēnešu laikā pēc deputāta pilnvaru [termiņa] sākuma.

Kad šis termiņš ir beidzies, dalība pensiju shēmā stājas spēkā tā mēneša pirmajā dienā, kad iesniegums tika saņemts.

2. Prasība par pensijas izmaksāšanu jāiesniedz sešu mēnešu laikā, šo laiku sākot skaitīt no tiesību rašanās dienas.

Kad šis termiņš ir beidzies, pensiju sāk maksāt tā mēneša pirmajā dienā, kad iesniegums tika saņemts.

[..]"

3 Eiropas Parlamenta deputātu nolikums tika pieņemts ar Eiropas Parlamenta Lēmumu 2005/684/EK, Euratom (2005. gada 28. septembris), ar ko pieņem Eiropas Parlamenta deputātu nolikumu (OV 2005, L 262, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "Deputātu nolikums"), un tas stājās spēkā 2009. gada 14. jūlijā, Parlamenta 7. sasaukuma pirmajā dienā.

4 Deputātu nolikuma 25. pantā ir noteikts:

"1. Parlamenta deputāti, kas bija ievēlēti pirms šā nolikuma stāšanās spēkā un tika ievēlēti atkārtoti, var izvēlēties izmantot dalībvalstu līdzšinējo sistēmu attiecībā uz algu, pārejas pabalstu, kā arī pensiju visā viņu darbības laikā.

2. Maksājumus veic no attiecīgās dalībvalsts budžeta.

[..]"

5 Deputātu nolikuma 28. pantā ir paredzēts:

"1. Tiesības uz pensiju, kuras deputāts šā nolikuma ieviešanas dienā ir ieguvis saskaņā ar atsevišķu valstu noteikumiem, saglabājas pilnā apjomā.

[..]"

6 Ar 2008. gada 19. maija un 9. jūlija lēmumu Parlamenta Prezidijs pieņēma Eiropas Parlamenta deputātu nolikuma īstenošanas pasākumus (OV 2009, C 159, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "Īstenošanas pasākumi").

7 Īstenošanas pasākumu 49. pantā, kas attiecas uz tiesībām uz vecuma pensiju, ir paredzēts:

"1. Deputātiem, kuri savas pilnvaras ir pildījuši vismaz vienu veselu gadu, pēc pilnvaru beigām ir tiesības uz vecuma pensiju uz mūžu, un to maksā no mēneša pirmās dienas pēc tam, kad deputāts ir sasniedzis 63 gadu vecumu.

Bijušie deputāti vai viņu likumīgie pārstāvji iesniedz pieteikumu vecuma pensijas izmaksai sešu mēnešu laikā no tiesību uz pensiju spēkā stāšanās, izņemot nepārvaramas varas gadījumus. Pēc tam, kad šis termiņš pagājis, vecuma pensija tiek piešķirta, sākot no nākamā mēneša pirmās dienas pēc pieteikuma saņemšanas.

[..]"

8 Atbilstoši Īstenošanas pasākumu 73. pantam tie stājās spēkā vienlaikus ar Deputātu nolikumu, proti, 2009. gada 14. jūlijā.

9 Īstenošanas pasākumu 74. pantā ir precizēts, ka atbilstoši IV sadaļā un it īpaši šo Īstenošanas pasākumu 75. pantā (turpmāk tekstā – "75. pants") paredzētajiem pārejas noteikumiem DIP noteikumi zaudē spēku dienā, kad stājas spēkā Deputātu nolikums.

10 75. pantā, kas it īpaši attiecas uz vecuma pensijām, ir noteikts:

"1. Atbilstīgi DIP noteikumu I, II un III pielikumam piešķirto apgādnieka zaudējuma pabalstu, invaliditātes pensiju, papildu invaliditātes pensiju, ko piešķir apgādībā esošajiem bērniem, un vecuma pensiju turpina izmaksāt saskaņā ar šiem pielikumiem tām personām, kas šos maksājumus saņēma pirms Nolikuma stāšanās spēkā.

Ja bijušais deputāts, kuram piešķirta invaliditātes pensija, nomirst pēc 2009. gada 14. jūlija, apgādnieka zaudējuma pensiju maksā viņa laulātajam, viņa nelaulātajam partnerim vai viņa apgādājamam bērnam saskaņā ar DIP noteikumu I pielikumā paredzētajiem nosacījumiem.

2. Līdz Nolikuma spēkā stāšanās brīdim saskaņā ar minēto III pielikumu iegūtās pensijas tiesības paliek spēkā. Personas, kas pensijas tiesības ir ieguvušas saskaņā ar šo pensiju sistēmu, saņem pensiju, ko aprēķina, pamatojoties uz tiesībām, kas iegūtas, piemērojot minēto III pielikumu, ja tās atbilst attiecīgās dalībvalsts tiesību aktos tam paredzētajiem noteikumiem un ja tās ir iesniegušas minētā III pielikuma 3. panta 2. punktā norādīto pieprasījumu."

11 Visbeidzot – 75. pants ir jāskata kopsakarā ar šo Īstenošanas pasākumu 7. apsvērumu, kurā ir noteikts:

"Turklāt ar pārejas noteikumiem būtu jānodrošina, lai personas, kas saņem maksājumus, kas piešķirti, pamatojoties uz DIP noteikumiem, tos saņemtu arī pēc šo noteikumu atcelšanas, ievērojot tiesiskās paļāvības principu. Būtu arī jānodrošina, lai tiktu saglabātas līdz Nolikuma spēkā stāšanās saskaņā ar DIP noteikumiem iegūtās pensijas tiesības. Turklāt ir nepieciešams ņemt vērā tiem deputātiem piemērojamo īpašo regulējumu, kuri pārejas posmā un pilnvaru īstenošanas finansiālo noteikumu saistībā būs atkarīgi no viņu ievēlēšanas dalībvalsts valsts sistēmas saskaņā ar Nolikuma 25. un 29. pantu."

B. Itālijas tiesības

12 2018. gada 12. jūlijā *Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati* (Deputātu palātas Prezidijs, Itālija) pieņēma Lēmumu Nr. 14/2018 par mūža pabalstu un proporcionālas mūža pabalsta daļas, kā arī reversijas pensiju apmēra jauno noteikšanu attiecībā uz pilnvaru gadiem līdz 2011. gada 31. decembrim (turpmāk tekstā – "Lēmums Nr. 14/2018").

13 Lēmuma Nr. 14/2018 1. pantā ir paredzēts:

"1. No 2019. gada 1. janvāra tiešo vai reversijas mūža pabalstu un proporcionālas tiešā vai reversijas mūža pabalsta daļas, uz ko tiesības ir iegūtas saskaņā ar Nolikumu, kurš bija spēkā līdz 2011. gada 31. decembrim, apmēru aprēķina, piemērojot jaunos šajā lēmumā paredzētos noteikumus.

2. Iepriekšējā punktā minēto jauno aprēķinu veic, individuālo iemaksu summu reizinot ar pārrēķina koeficientu, kas attiecas uz deputāta vecumu dienā, kad viņš ieguva tiesības uz mūža pabalstu vai proporcionālu mūža pabalsta daļu.

3. Piemēro šim lēmumam pievienotajā 1. tabulā norādītos pārrēķina koeficientus.

4. Tiešo vai reversijas mūža pabalstu un proporcionālas tiešā vai reversijas mūža pabalsta daļas, kas pārrēķināti saskaņā ar šo lēmumu, apmērs nekādā ziņā nedrīkst pārsniegt tiešā vai reversijas mūža pabalsta vai proporcionālas tiešā vai reversijas mūža pabalsta daļas apmēru, kas bija paredzēts katram deputātam reglamentā, kurš bija spēkā parlamenta deputāta pilnvaru termiņa sākumā.

5. Tiešo vai reversijas mūža pabalstu un proporcionālas tiešā vai reversijas mūža pabalsta daļas, kas pārrēķināti saskaņā ar šo lēmumu, apmērs nekādā ziņā nedrīkst būt mazāks par summu, kas aprēķināta, reizinot saskaņā ar šī lēmuma 2. pantu pārskatīto to individuālo iemaksu summu, kuras veica deputāts, īstenojot deputāta pilnvaras tikai 17. sasaukuma laikā, ar 65 gadu vecumam atbilstošu pārrēķina koeficientu, kas bija spēkā 2018. gada 31. decembrī.

6. Ja pēc jaunā aprēķina, kas veikts saskaņā ar šo lēmumu, tiešo vai reversijas mūža pabalstu un proporcionālas tiešā vai reversijas mūža pabalsta daļas jaunais apmērs ir samazināts vairāk nekā par 50 % salīdzinājumā ar tiešo vai reversijas mūža pabalstu un proporcionālas tiešā vai reversijas mūža pabalsta daļas apmēru, kas paredzēts katram deputātam reglamentā, kurš bija spēkā parlamenta deputāta pilnvaru termiņa sākumā, saskaņā ar 5. punktu noteikto minimālo summu palielina uz pusi.

7. Prezidijs pēc Kvestoru kolēģijas priekšlikuma var palielināt saskaņā ar šo lēmumu aprēķināto tiešo vai reversijas mūža pabalstu un proporcionālas tiešā vai reversijas mūža pabalsta daļas, kas pārrēķināti saskaņā ar šo lēmumu, apmēru ne vairāk kā par 50 % personām, kuras iesniedz pieprasījumu un kuras izpilda šādus nosacījumus:

a) nesaņem citus gada ienākumus, kuru apmērs pārsniedz sociālās palīdzības gada summu, izņemot summas, kas, iespējams, jebkādā veidā iegūtas no nekustamā īpašuma, kurš ir paredzēts galvenajam mājoklim;

b) cieš no smagām slimībām, kuru ārstēšanai ir nepieciešamas dzīvībai svarīgas terapijas, ko pierāda, iesniedzot valsts aprūpes iestāžu izsniegtus apliecinošus dokumentus, vai arī cieš no patoloģijām, kuras izraisa 100 % invaliditāti, ko atzinušas kompetentās iestādes.

8. Dokumentus, kas pierāda, ka ir izpildīti 7. punktā minētie nosacījumi, iesniedz pieprasījuma iesniedzējs pieprasījuma iesniegšanas brīdī un pēc tam, vēlākais, līdz katra gada 31. decembrim."

II. Tiesvedības priekšvēsture

14 Prasītāji, *Maria Teresa Coppo Gavazzi* un citas fiziskas personas, kuru vārdi ir minēti pielikumā, ir no Itālijas ievēlēti bijušie Eiropas Parlamenta deputāti vai arī, runājot par *Vanda Novati*, *Maria Di Meo*, *Leda Frittelli*, *Mirella Musoni*, *Jitka Frantova* un *Ida Panusa* lietās T-397/19, T-409/19, T-414/19, T-426/19, T-427/19 un T-453/19, no šīs dalībvalsts ievēlētos bijušos Eiropas Parlamenta deputātus pārdzīvojušie laulātie. Katrs no viņiem attiecīgi saņem vecuma pensiju vai apgādnieka zaudējuma pensiju.

15 Saskaņā ar Lēmuma Nr. 14/2018 noteikumiem no 2019. gada 1. janvāra zināmam skaitam bijušo Itālijas deputātu (vai viņus pārdzīvojušajiem laulātajiem) pensijas apmērs tika samazināts.

16 Tā kā attiecīgie Itālijas valsts deputāti, kurus skāra minētais samazinājums, cēla prasības pret Lēmumu Nr. 14/2018, šī valsts lēmuma tiesiskumu pašlaik izvērtē *Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati* (Deputātu palātas Jurisdikcijas padome, Itālija).

17 Komentārā, kas bija pievienots paziņojumam par pensiju par 2019. gada janvāri, Parlaments brīdināja prasītājus, ka viņu pensijas apmērs, iespējams, tiks pārskatīts atbilstoši Lēmumam Nr. 14/2018 un ka šī jaunā aprēķina dēļ var tikt atgūtas nepamatoti izmaksātās summas.

18 Proti, Parlaments uzskata, ka tam bija jāpiemēro Lēmums Nr. 14/2018 un tādējādi jāpārrēķina prasītāju pensiju apmērs, ņemot vērā III pielikuma 2. panta 1. punktu, kurā ir paredzēts, ka "pagaidu [vecuma] pensijas līmenis un nosacījumi ir tādi paši kā pensijas līmenis un noteikumi, kas attiecas uz tās valsts parlamenta apakšpalātas deputātu pensiju, no kuras deputāts ir ievēlēts" (turpmāk tekstā – "noteikums par identisku pensiju").

19 Ar Parlamenta Finanšu ģenerāldirektorāta (ĢD) nodaļas "Deputātu atalgojums un sociālās tiesības" vadītāja nedatētu paziņojumu, kas pievienots prasītāju paziņojumiem par pensiju par 2019. gada februāri, Parlaments viņus brīdināja, ka tā juridiskais dienests savā 2019. gada 11. janvāra Atzinumā Nr. Sj-0836/18 (turpmāk tekstā – "juridiskā dienesta atzinums") ir apstiprinājis, ka Lēmums Nr. 14/2018 viņu situācijai ir piemērojams automātiski. Šajā paziņojumā bija piebilsts, ka, tiklīdz

Parlaments saņems nepieciešamo informāciju no *Camera dei deputati* (Deputātu palāta, Itālija), tas paziņos prasītājiem viņu pensijas jauno apmēru un nākamo divpadsmit mēnešu laikā atgūs iespējamo starpību. Visbeidzot, prasītāji ar šo paziņojumu tika informēti, ka viņu pensijas apmērs tiks galīgi noteikts formālā aktā, par kuru būs iespējams iesniegt sūdzību saskaņā ar Īstenošanas pasākumu 72. pantu vai celt prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši LESD 263. pantam.

20 Ar 2019. gada 11. aprīļa paziņojumiem (turpmāk tekstā attiecībā uz *L. A. Florio* lietā T-465/19 – "lēmuma projekts") Parlamenta Finanšu ĢD nodaļas "Deputātu atalgojums un sociālās tiesības" vadītājs informēja prasītājus, ka atbilstoši 2019. gada februāra paziņojumam viņu pensijas apmērs tiks pielāgots saskaņā ar III pielikuma 2. panta 1. punktu, samazinot viņu pensiju apmēru, lai tas atbilstu apmēram, ko Deputātu palāta Itālijā maksā bijušajiem valsts deputātiem saskaņā ar Lēmumu Nr. 14/2018. Minētajos paziņojumus arī tika precizēts, ka prasītāju pensiju apmērs tiks pielāgots no 2019. gada aprīļa (un ar atpakaļejošu spēku no 2019. gada 1. janvāra), piemērojot pensiju jaunā apmēra noteikšanas projektus, kas tika nosūtīti šo vēstuļu pielikumā. Visbeidzot, šajos paziņojumos prasītājiem tika dots 30 dienu termiņš no to saņemšanas dienas, lai iesniegtu savus apsvērumus. Šo apsvērumu neiesniegšanas gadījumā minēto paziņojumu sekas tiks atzītas par galīgām un tostarp tiks atgūtas nepamatoti samaksātas summas par laikposmu no 2019. gada janvāra līdz martam.

21 Neviens prasītājs, izņemot *L. A. Florio* lietā T-465/19, neiesniedza savus apsvērumus, tādējādi šī sprieduma 20. punktā minētie paziņojumi attiecībā uz viņiem kļuva galīgi.

22 2019. gada 14. maija elektroniskā pasta vēstulē *L. A. Florio* nosūtīja Parlamenta kompetentajam dienestam savus apsvērumus.

23 2019. gada 11. jūnija vēstulē (turpmāk tekstā – "galīgais lēmums") Parlamenta Finanšu ĢD nodaļas "Deputātu atalgojums un sociālās tiesības" vadītājs norādīja, ka *L. A. Florio* nosūtītajos apsvērumos nav sniegti nekādi pierādījumi, kas pamatotu lēmuma projektā izklāstītās Parlamenta nostājas pārskatīšanu. Tādējādi minētā lēmuma projekta pielikumā paziņotais un pārrēķinātais pensiju apmērs un ar to saistītais nepamatoti samaksāto summu atgūšanas plāns ir kļuvis galīgs dienā, kad tika paziņots galīgais lēmums.

III. Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

24 Ar prasības pieteikumiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2019. gada 27. jūnijā (lietas no T-389/19 līdz T-393/19), 28. jūnijā (lietas T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, no T-409/19 līdz T-414/19, T-416/19 un T-417/19), 1. jūlijā (lietas T-435/19, T-436/19, no T-438/19 līdz T-442/19, no T-444/19 līdz T-446/19), 2. jūlijā (lietas T-421/19, T-422/19, no T-425/19 līdz T-427/19, no T-429/19 līdz T-432/19), 3. jūlijā (T-418/19, T-420/19, T-448/19, no T-450/19 līdz T-453/19), 4. jūlijā (lietas T-454/19 un T-463/19) un 5. jūlijā (lieta T-465/19), prasītāji cēla šīs prasības.

25 2019. gada 10. jūlijā (no T-389/19 līdz T-393/19, T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, no T-409/19 līdz T-414/19, T-416/19 un T-417/19) un 18. jūlijā (lietas T-418/19, no T-420/19 līdz T-422/19, no T-425/19 līdz T-427/19, no T-429/19 līdz T-432/19, T-435/19, T-436/19, no T-438/18 līdz T-442/19, no T-444/19 līdz T-446/19, T-448/19, no T-450/19 līdz T-454/19, T-463/19 un T-465/19) Parlaments saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 68. panta 1. punktu lūdza apvienot lietas.

26 2019. gada 19. jūlijā (lietas no T-389/19 līdz T-393/19, T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 un T-410/19) un 22. jūlijā (lietas no T-411/19 līdz T-414/19 un no T-416/19 līdz T-418/19, no T-420/19 līdz T-422/19, no T-425/19 līdz T-427/19, no T-429/19 līdz T-432/19, T-435/19, T-436/19, no T-438/18 līdz T-442/19, no T-444/19 līdz T-446/19, T-448/19, no T-450/19 līdz T-454/19, T-463/19 un T-465/19) Parlaments saskaņā ar Reglamenta

69. panta c) punktu lūdza apturēt tiesvedības līdz brīdim, kad *Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati* (Deputātu palātas Juridiskā padome) pieņems nolēmumu par Lēmuma Nr. 14/2018 spēkā esamību.

27 2019. gada 11. septembrī (lietas T-391/19 un T-392/19), 12. septembrī (lieta T-389/19),13. septembrī (lieta T-393/19), 16. septembrī (lietas T-394/19, T-403/19, T-410/19, T-412/19 un T-416/19), 17. septembrī (lietas T-397/19, T-398/19, T-409/19 un T-414/19), 18. septembrī (lietas T-390/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-418/19, no T-420/19 līdz T-422/19, T-425/19, no T-429/19 līdz T-431/19, T-436/19 un T-438/19), 19. septembrī (lietas T-426/19, T-427/19, T-435/19, T-439/19, T-442/19, T-445/19 un T-446/19), 20. septembrī (lietas T-432/19, T-440/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-454/19 un T-463/19), 23. septembrī (lietas T-441/19, T-444/19, T-452/19 un T-465/19) un 24. septembrī (lieta T-453/19) Parlaments iesniedza iebildumu rakstus.

28 2019. gada 27. septembrī (lietas T-389/19 un T-390/19), 30. septembrī (lietas no T-391/19 līdz T-394/19, T-397/19 un T-398/19), 1. oktobrī (lietas T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19 un no T-409/19 līdz T-411/19), 2. oktobrī (lietas no T-412/19 līdz T-414/19, no T-416/19 līdz T-418/19, no T-420/19 līdz T-422/19 un no T-430/19 līdz T-432/19), 3. oktobrī (lietas T-425/19, T-435/19, T-436/19, no T-438/19 līdz T-442/19, no T-444/19 līdz T-446/19, T-448/19 un no T-450/19 līdz T-454/19) un 4. oktobrī (lietas T-426/19, T-427/19, T-429/19, T-463/19 un T-465/19) Vispārējā tiesa vaicāja lietas dalībniekiem par iespēju, pirmkārt, no 84 līdzīgām prasībām, kas tajā laikā tika celtas, izvēlēties mazāku parauglietu skaitu un, otrkārt, tādējādi apturēt citu lietu izskatīšanu līdz brīdim, kad atlasītajās parauglietās pieņemtais nolēmums iegūs *res judicata* spēku. Turklāt Vispārējā tiesa lūdza Parlamentu iesniegt DIP noteikumu pilno versiju.

29 2019. gada 15. oktobrī (lieta T-452/19), 18. oktobrī (lietas T-389/19, T-390/19, no T-410/19 līdz T-414/19, T-416/19, T-418/19, T-420/19 un T-421/19), 22. oktobrī (lietas no T-391/19 līdz T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19, T-417/19, T-422/19 un no T-430/19 līdz T-432/19), 24. oktobrī (lietas no T-425/19 līdz T-427/19, T-429/19, T-435/19, T-436/19, no T-438/19 līdz T-442/19, no T-444/19 līdz T-446/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-453/19 un T-454/19) un 28. oktobrī (lietas T-463/19 un T-465/19) Parlaments atbildēja uz Vispārējās tiesas jautājumu un nosūtīja DIP noteikumu pilno versiju.

30 2019. gada 21. oktobrī prasītāji atbildēja uz Vispārējās tiesas jautājumu.

31 Ar 2019. gada 4. novembra (lietas no T-389/19 līdz T-394/19, T-397/19 un T-398/19), 5. novembra (lietas T-403/19 un T-404/19), 6. novembra (lietas T-406/19, T-407/19, T-409/19, T-414/19 un T-416/19), 7. novembra (lietas no T-410/19 līdz T-412/19, T-417/19, T-418/19 un T-420/19), 8. novembra (lietas T-413/19, T-421/19, T-422/19 un T-425/19), 11. novembra (lietas T-426/19, T-427/19, no T-429/19 līdz T-431/19 un T-452/19), 12. novembra (lietas T-432/19, T-435/19 un T-436/19), 13. novembra (lietas no T-438/19 līdz T-442/19, no T-444/19 līdz T-446/19 un T-448/19), 14. novembra (lietas T-450/19, T-451/19, T-453/19 un T-454/19) un 15. novembra (lietas T-463/19 un T-465/19) lēmumiem un pēc Vispārējās tiesas palātu sastāva maiņas lietas tika nodotas astotajai palātai.

32 Ar 2019. gada 5. un 28. novembra vēstulēm Parlaments informēja Vispārējo tiesu par prasītāja lietā T-435/19 *Luigi Caligaris* nāvi. Ņemot vērā šos apstākļus, Vispārējā tiesa 2019. gada 2. decembrī jautāja prasītāja padomdevējam par iespēju turpināt tiesvedību. 2019. gada 20. decembrī *L. Caligaris* padomdevējs informēja Vispārējo tiesu, ka atraitne *Paola Chiaramello* vēlas turpināt tiesvedību. 2020. gada 30. septembrī *P. Chiaramello* padomdevējs informēja Vispārējo tiesu par savas klientes nāvi. 2020. gada 7. oktobrī *P. Chiaramello* padomdevējs informēja Vispārējo tiesu, ka *P. Chiaramello* mantinieki *Enrico Caligaris* un *Valentina Caligaris* vēlas turpināt tiesvedību.

33 2019. gada 28. novembrī Vispārējā tiesa nolēma, ka otrā procesuālo rakstu apmaiņa nav vajadzīga.

34 2019. gada 3. decembrī (lieta T-389/19), 4. decembrī (lietas no T-390/19 līdz T-394/19), 5. decembrī (lietas T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, no T-409/19 līdz T-412/19, T-418/19, no T-420/19 līdz T-422/19, no T-425/19 līdz T-427/19, no T-429/19 līdz T-432/19, T-435/19, T-436/19 un no T-438/19 līdz T-441/19), 6. decembrī (lietas T-413/19, T-414/19, T-416/19 un T-417/19), 9. decembrī (lietas T-442/19, no T-444/19 līdz T-446/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-454/19, T-463/19 un T-465/19) un 10. decembrī (lietas T-452/19 un T-453/19) Vispārējā tiesa lūdza prasītājus paust savu nostāju par Parlamenta lūgumu apturēt tiesvedību.

35 2019. gada 3. decembrī (lieta T-389/19), 4. decembrī (lietas no T-390/19 līdz T-394/19), 5. decembrī (lietas T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, no T-409/19 līdz T-412/19, T-418/19, no T-420/19 līdz T-422/19, no T-425/19 līdz T-427/19, no T-429/19 līdz T-432/19, T-435/19, T-436/19 un no T-438/19 līdz T-441/19), 6. decembrī (lietas T-413/19, T-414/19, T-416/19 un T-417/19), 9. decembrī (lietas T-442/19, no T-444/19 līdz T-446/19, T-448/19, T-450/19, T-451/19, T-454/19, T-463/19 un T-465/19) un 10. decembrī (lietas T-452/19 un T-453/19) Vispārējā tiesa lūdza lietas dalībniekus paust savu nostāju par iespēju apvienot lietas no T-389/19 līdz T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, no T-409/19 līdz T-418/19, no T-420/19 līdz T-422/19, no T-425/19 līdz T-427/19, no T-429/19 līdz T-432/19, T-435/19, T-436/19, no T-438/19 līdz T-442/19, no T-444/19 līdz T-446/19, T-448/19, no T-450/19 līdz T-454/19, T-463/19 un T-465/19.

36 2019. gada 16. decembrī (lietas no T-389/19 līdz T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, no T-409/19 līdz T-414/19, T-416/19 un T-417/19), 17. decembrī (lietas T-418/19, no T-420/19 līdz T-422/19, no T-425/19 līdz T-427/19, no T-429/19 līdz T-432/19, T-435/19, T-436/19, no T-438/19 līdz T-442/19, T-444/19 un T-445/19) un 19. decembrī (lietas T-446/19, T-448/19, no T-450/19 līdz T-454/19, T-463/19 un T-465/19) Parlaments iesniedza apsvērumus par priekšlikumu apvienot lietas.

37 Ar 2019. gada 18. decembra vēstuli prasītāja lietā T-389/19 lūdza Vispārējo tiesu pārskatīt 2019. gada 28. novembra lēmumu un atļaut viņai iesniegt replikas rakstu.

38 2020. gada 8. janvārī prasītāji, izņemot attiecīgos prasītājus lietās T-409/19 un T-446/19, iesniedza savus apsvērumus par Parlamenta lūgumu apturēt tiesvedību.

39 2020. gada 9. janvārī prasītāji iesniedza savus apsvērumus par priekšlikumu apvienot lietas.

40 16. janvārī (lietas no T-389/19 līdz T-393/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, no T-410/19 līdz T-414/19, T-418/19 un T-420/19) un 17. janvārī (lietas T-394/19, T-409/19, T-416/19, T-417/19, T-421/19, T-422/19, no T-425/19 līdz T-427/19, no T-429/19 līdz T-432/19, T-435/19, T-436/19, no T-438/19 līdz T-442/19, no T-444/19 līdz T-446/19, T-448/19, no T-450/19 līdz T-454/19, T-463/19 un T-465/19) astotās palātas priekšsēdētājs nolēma neapturēt tiesvedību.

41 Ar Vispārējās tiesas astotās palātas priekšsēdētāja 2020. gada 21. janvāra lēmumu šīs lietas, kā arī lieta T-415/19 *Laroni*/Parlaments tika apvienotas rakstveida un mutvārdu procesā, kā arī galīgā sprieduma taisīšanai saskaņā ar Reglamenta 68. pantu.

42 2020. gada 23. janvārī Vispārējā tiesa lūdza Parlamentu iesniegt visus 75. panta un III pielikuma sagatavošanas dokumentus. Turklāt Vispārējā tiesa uzdeva Parlamentam jautājumu par tā administratīvo praksi atalgojuma un pensiju jomā. 2020. gada 11. februārī Parlaments atbildēja uz jautājumu un nosūtīja prasītos sagatavošanas dokumentus.

43 2020. gada 4. martā prasītāji saskaņā ar Reglamenta 106. panta 2. punktu lūdza rīkot tiesas sēdi.

44 2020. gada 20. aprīlī astotās palātas priekšsēdētājs nolēma izskatīt šīs lietas prioritāri saskaņā ar Reglamenta 67. panta 2. punktu.

45 Ar 2020. gada 30. aprīļa vēstuli Parlaments informēja Vispārējo tiesu par prasītāja lietā T-445/19 *Giulietto Chiesa* nāvi. Ņemot vērā šos apstākļus, Vispārējā tiesa 2020. gada 8. maijā jautāja prasītāja padomdevējam par iespēju turpināt tiesvedību. 2020. gada 8. jūnijā *G. Chiesa* padomdevējs informēja Vispārējo tiesu, ka viņa atraitne *Fiammetta Cucurnia* vēlas turpināt tiesvedību.

46 2020. gada 30. aprīlī Vispārējā tiesa lūdza lietas dalībniekus paust savu nostāju par iespēju šīs lietas un lietu T-415/19 *Laroni*/Parlaments apvienot ar apvienotajām lietām T-345/19 *Santini*/Parlaments, T-346/19 *Ceravolo*/Parlaments, T-364/19 *Moretti*/Parlaments, T-365/19 *Capraro*/Parlaments, T-366/19 *Sboarina*/Parlaments, T-372/19 *Cellai*/Parlaments, T-373/19 *Gatti*/Parlaments, T-374/19 *Wuhrer*/Parlaments, T-375/19 *Pisoni*/Parlaments un T-385/19 *Mazzone*/Parlaments, kā arī ar lietām T-519/19 *Forte*/Parlaments un T-695/19 *Falqui*/Parlaments rakstveida un mutvārdu procesā.

47 Pēc astotās palātas priekšlikuma Vispārējā tiesa 2020. gada 15. maijā atbilstoši Reglamenta 28. pantam nolēma nodot lietu paplašinātam iztiesāšanas sastāvam.

48 2020. gada 19. maijā Vispārējā tiesa uzdeva lietas dalībniekiem jautājumus par dažādiem izskatāmo lietu aspektiem.

49 Attiecīgi 2020. gada 2. un 3. jūnijā Parlaments un prasītāji iesniedza savus apsvērumus par priekšlikumu apvienot lietas rakstveida un mutvārdu procesā, kā tas norādīts šī sprieduma 46. punktā.

50 2020. gada 5. jūnijā astotās palātas priekšsēdētājs nolēma šīs lietas un lietu T-415/19 *Laroni*/Parlaments apvienot ar apvienotajām lietām T-345/19 *Santini*/Parlaments, T-346/19 *Ceravolo*/Parlaments, T-364/19 *Moretti*/Parlaments, T-365/19 *Capraro*/Parlaments, T-366/19 *Sboarina*/Parlaments, T-372/19 *Cellai*/Parlaments, T-373/19 *Gatti*/Parlaments, T-374/19 *Wuhrer*/Parlaments, T-375/19 *Pisoni*/Parlaments un T-385/19 *Mazzone*/Parlaments, kā arī ar lietām T-519/19 *Forte*/Parlaments un T-695/19, *Falqui*/Parlaments rakstveida un mutvārdu procesā.

51 2020. gada 17. jūnijā prasītāji un Parlaments atbildēja uz jautājumiem, kurus Vispārējā tiesa tiem uzdeva 2020. gada 19. maijā.

52 Ar 2020. gada 1. jūlija vēstuli prasītāji lūdza Vispārējo tiesu pagarināt mutvārdu paskaidrojumu sniegšanai paredzēto laiku. 2020. gada 3. jūlijā Vispārējā tiesa daļēji apmierināja šo lūgumu.

53 Ar 2020. gada 2. jūlija vēstuli Parlaments informēja Vispārējo tiesu par prasītājas lietā T-427/19 *J. Frantova* nāvi. Ar 2020. gada 13. jūlija un 2020. gada 5. augusta vēstulēm arī *J. Frantova* padomdevējs informēja Vispārējo tiesu par savas klientes nāvi un norādīja, ka viņš nosūtīšot Vispārējai tiesai visu nepieciešamo informāciju par mantojumu un tiesvedības turpināšanu. 2020. gada 16. septembrī *J. Frantova* padomdevējs informēja Vispārējo tiesu, ka prasītājas mantiniece *Daniela Concardia* vēlas turpināt tiesvedību.

54 2020. gada 7. jūlija tiesas sēdē tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz Vispārējās tiesas rakstveida un mutvārdu jautājumiem.

55 Uzklausījis lietas dalībniekus, astotās palātas priekšsēdētājs ar 2020. gada 8. oktobra lēmumu nolēma no citām lietām nodalīt lietu T-415/19 *Laroni*/Parlaments saskaņā ar Reglamenta 68. panta 3. punktu.

56 Prasītāju prasījumi, izņemot *L. A. Florio* lietā T-465/19, Vispārējai tiesai ir šādi:

– atzīt par neesošiem vai atcelt šī sprieduma 20. punktā minētos 2019. gada 11. aprīļa paziņojumus;

– piespriest Parlamentam samaksāt visas nepamatoti neizmaksātās summas un likumiskos procentus no to aizturēšanas dienas līdz samaksas dienai, kā arī piespriest Parlamentam izpildīt gaidāmo spriedumu un veikt visas nepieciešamās iniciatīvas, darbības vai pasākumus, lai garantētu, ka tūlītēji un pilnībā tiek atjaunots sākotnējais pensijas apmērs;

– piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

57 *L. A. Florio* lietā T-465/19 prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atzīt par neesošu vai atcelt lēmuma projektu, kā arī jebkuru iepriekšēju ar to saistītu vai secīgu aktu;

– piespriest Parlamentam samaksāt visas nepamatoti neizmaksātās summas un likumiskos procentus no to aizturēšanas dienas līdz samaksas dienai, kā arī piespriest Parlamentam izpildīt gaidāmo spriedumu un veikt visas nepieciešamās iniciatīvas, darbības vai pasākumus, lai garantētu, ka tūlītēji un pilnībā tiek atjaunots sākotnējais pensijas apmērs;

– piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

58 Parlamenta prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasības kā daļēji nepieņemamas un daļēji nepamatotas;

– piespriest prasītājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

IV. Juridiskais pamatojums

A. Par prasību priekšmetu un Vispārējās tiesas kompetenci

59 Vispirms jānorāda, ka prasītāji savos prasības pieteikumos ir skaidri norādījuši, ka ar šīm prasībām viņi neapstrīd Lēmuma Nr. 14/2018 tiesiskumu.

60 Tomēr tiesas sēdē prasītāju padomdevējs apgalvoja, ka viņi atsaucas uz mutvārdu paskaidrojumiem, ko sniedza advokāts *Maurizio Paniz* apvienotajās lietās *Santini* u.c./Parlaments, T-345/19, T-346/19, no T-364/19 līdz T-366/19, no T-372/19 līdz T-375/19 un T-385/19.

61 Taču, ciktāl *M. Paniz* savos mutvārdu paskaidrojumos apstrīdēja Lēmuma Nr. 14/2018 spēkā esamību un tiesvedības mutvārdu daļā iesniedza pierādījumus šī apgalvojuma pamatojumam, ir jāatgādina Vispārējās tiesas kompetences robežas, izskatot atbilstoši LESD 263. pantam celtās prasības.

62 Šajā ziņā saskaņā ar LESD 263. pantu Eiropas Savienības tiesas kompetencē neietilpst lemt par valsts iestādes pieņemta akta tiesiskumu (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2017. gada 28. februāris, NF/Eiropadome, T-192/16, EU:T:2017:128, 44. punkts un tajā minētā judikatūra).

63 Ņemot vērā šo judikatūru, Vispārējai tiesai nav kompetences veikt Lēmuma Nr. 14/2018 tiesiskuma vērtējumu.

64 Turklāt Vispārējā tiesa norāda, ka pierādījumi, kurus sniedza *M. Paniz* tiesvedības mutvārdu daļā un uz kuriem viņš atsaucās tiesas sēdē, neietekmē šīs tiesvedības iznākumu. Pirmkārt, *M. Paniz* nosūtīja 2020. gada 22. aprīļa Lēmuma Nr. 2/2020, ar ko *Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati* (Deputātu palātas Jurisdikcijas padome) daļēji atcēla Lēmuma Nr. 14/2018 1. panta 7. punktu, kopiju. Tomēr šī atcelšana nekādā veidā neietekmē izskatāmo lietu, jo Parlaments nav saņēmis lūgumu piemērot prasītājiem noteikumus, kuri ir līdzīgi tiem, kas ir paredzēti Lēmuma Nr. 14/2018 1. panta

7. punktā, un tādējādi tos nepiemēroja. Otrkārt, *M. Paniz* arī iesniedza *Commissione contenziosa del senato* (Senāta Strīdu izskatīšanas komisija, Itālija) 2020. gada 25. jūnija sprieduma rezolutīvās daļas kopiju. Tomēr šis spriedums attiecas nevis uz Lēmumu Nr. 14/2018, bet uz *Ufficio di Presidenza del Senato* (Senāta Prezidijs, Itālija) Lēmumu Nr. 6/2018. Taču nav strīda, ka Parlaments saskaņā ar III pielikuma 2. panta 1. punktu tikai piemēroja noteikumus, kas ir identiski tiem, kuri ir paredzēti Lēmumā Nr. 14/2018. Visbeidzot Vispārējā tiesa konstatē, ka Parlaments tiesas sēdē apstiprināja, ka tas turpmāk piemēros visus Itālijas tiesību aktos, it īpaši Lēmumā Nr. 14/2008 izdarītos grozījumus, kas varētu izrietēt no tiesvedībām, kuras notiek *Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati* (Deputātu palātas Jurisdikcijas padome), saskaņā ar noteikumu par identisku pensiju.

65 Lai gan tādējādi Vispārējā tiesa saskaņā ar LESD 263. pantu nevar pārbaudīt Lēmuma Nr. 14/2018 spēkā esamību, tai tomēr ir kompetence pārbaudīt Parlamenta aktu tiesiskumu. Līdz ar to, izskatot šīs prasības atcelt tiesību aktu, Vispārējā tiesa var pārbaudīt, vai ar 75. pantu un III pielikuma 2. panta 1. punktu, ar ko ir paredzēts noteikums par identisku pensiju, tika pārkāptas Savienības normas, kurām ir augstāks juridiskais spēks. Tāpat Vispārējā tiesa var pārbaudīt, vai tas, ka Parlaments piemēroja Lēmuma Nr. 14/2018 noteikumus atbilstoši normai par identisku pensiju, atbilst Savienības tiesībām. Visbeidzot, Vispārējās tiesas kompetencē ir arī pārliecināties, vai 2019. gada 11. aprīļa paziņojumos, kas ir minēti šī sprieduma 20. punktā, un attiecībā uz *L. A. Florio* lietā T-465/19 pieņemtajā galīgajā lēmumā tika ievērotas Savienības tiesības.

B. Par prasības lietā T-453/19 Panusa/Parlaments pieņemamību

66 Tiesas sēdē Parlaments izvirzīja iebildi par prasības lietā T-453/19 *Panusa*/Parlaments nepieņemamību, pamatojoties uz to, ka prasītājai nav intereses celt prasību par apstrīdēto lēmumu. Proti, ar šo lēmumu prasītājas saņemtās pensijas apmērs netika samazināts.

67 *I. Panusa* arī tiesas sēdē apgalvoja, ka, neraugoties uz visu, viņa saglabāja interesi celt prasību.

68 Šajā ziņā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasība atcelt tiesību aktu, ko ir cēlusi fiziska vai juridiska persona, ir pieņemama tikai tad, ja šādam prasītājam ir interese, lai apstrīdētais akts tiktu atcelts. Šāda interese nozīmē, ka apstrīdētā akta atcelšanai pašai par sevi var būt tiesiskas sekas un tādējādi prasības celšana var radīt labumu lietas dalībniekam, kurš to ir cēlis (skat. spriedumu, 2019. gada 27. marts, *Canadian Solar Emea* u.c./Padome, C-237/17 P, EU:C:2019:259, 75. punkts un tajā minētā judikatūra). Interesei celt prasību ir jābūt tādai, kas ir radusies, un jābūt aktuālai prasības celšanas dienā. Tādējādi interesei celt prasību ir jāturpina pastāvēt līdz tiesas nolēmuma pasludināšanai, pretējā gadījumā lieta ir jāizbeidz (spriedums, 2007. gada 7. jūnijs, *Wunenburger*/Komisija, C-362/05 P, EU:C:2007:322, 42. punkts).

69 Izskatāmajā lietā Parlaments apgalvoja – un neviens to neapstrīdēja –, ka ar apstrīdēto lēmumu prasītājas saņemtās pensijas apmērs netika samazināts.

70 Tādējādi apstrīdētā lēmuma attiecībā uz viņu atcelšana pati par sevi nedotu *I. Panusa* nekādu labumu. Tāpēc prasība lietā T-453/19 *Panusa*/Parlaments esot jānoraida kā nepieņemama.

C. Par lietas būtību

71 Prasītāji savas prasības atcelt tiesību aktu pamatojumam izvirza četrus pamatus. Pirmais pamats attiecas uz šī sprieduma 20. punktā minēto 2019. gada 11. aprīļa paziņojumu un galīgā lēmuma (turpmāk tekstā kopā – "apstrīdētie lēmumi") pieņēmēja kompetences neesamību, kā arī pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi. Otrais pamats attiecas uz juridiskā pamata neesamību un 75. panta kļūdainu piemērošanu. Trešais pamats attiecas uz tiesību kļūdu Lēmuma Nr. 14/2018 kvalifikācijā un 75. panta

2. punktā paredzētās "nepieciešamības izdot likumu" kļūdainu piemērošanu. Ceturtais pamats attiecas uz tiesiskās drošības, tiesiskās paļāvības aizsardzības, samērīguma un vienlīdzīgas attieksmes principu pārkāpumu, kā arī īpašumtiesību aizskārumu.

72 Pirms šo pamatu pamatotības izvērtējuma Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu izskatīt prasītāju lūgumu atzīt apstrīdētos lēmumus par neesošiem.

73 Šajā jautājumā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru uz Savienības iestāžu tiesību aktiem principā attiecas tiesiskuma prezumpcija un tādējādi tie rada juridiskas sekas, pat ja tajos ir pieļauti pārkāpumi, – kamēr vien tie netiek atcelti vai atsaukti (skat. spriedumus, 1994. gada 15. jūnijs, Komisija/*BASF* u.c., C-137/92 P, EU:C:1994:247, 48. punkts, un 2014. gada 9. decembris, *Lucchini*/Komisija, T-91/10, EU:T:2014:1033, 70. punkts un tajā minētā judikatūra).

74 Tomēr izņēmums no šī principa ir tiesību akti, ar ko ir pieļauti tādi pārkāpumi, kuru smagums ir tik acīmredzams, ka tie Savienības tiesiskajā kārtībā nevar tikt pieļauti, un kuri tāpēc ir atzīstami par tādiem, kam nav juridiskas iedarbības, pat provizoriskas, proti, tie ir uzskatāmi par juridiski neesošiem. Šī izņēmuma nolūks ir nodrošināt līdzsvaru starp divām būtiskām, bet tajā pašā laikā pretēja rakstura prasībām, kam vajadzētu atbilst tiesību sistēmai, proti, starp tiesisko attiecību stabilitāti un tiesiskuma ievērošanu (skat. spriedumus, 1994. gada 15. jūnijs, Komisija/*BASF* u.c., C-137/92 P, EU:C:1994:247, 49. punkts, un 2014. gada 9. decembris, *Lucchini*/Komisija, T-91/10, EU:T:2014:1033, 71. punkts un tajā minētā judikatūra).

75 Seku smagums, kas saistīts ar konstatējumu par Savienības iestāžu akta neesamību, prasa, lai tiesiskās drošības nolūkā šis konstatējums tiktu izmantots tikai īpašos izņēmuma gadījumos (skat. spriedumus, 1994. gada 15. jūnijs, Komisija/*BASF* u.c., C-137/92 P, EU:C:1994:247, 50. punkts, un 2014. gada 9. decembris, *Lucchini*/Komisija, T-91/10, EU:T:2014:1033, 72. punkts un tajā minētā judikatūra).

76 Visbeidzot arī jāatgādina, ka pārkāpumi, kas var likt Savienības tiesai uzskatīt tiesību aktu par juridiski neesošu, atšķiras no pārkāpumiem, kuru konstatējums principā izraisa to, ka tiesību akti, uz ko attiecas Līgumā paredzētā tiesiskuma kontrole, tiek atcelti nevis [šo aktu] rakstura dēļ, bet gan [pārkāpumu] smaguma un nepārprotamā rakstura dēļ. Par juridiski neesošiem ir jāuzskata tiesību akti, ar ko ir pieļauti tādi pārkāpumi, kuru smagums ir tik acīmredzams, ka tie ietekmē [šo aktu] būtiskos nosacījumus (skat. spriedumu, 2011. gada 9. septembris, *dm-drogerie markt*/ITSB – *Distribuciones Mylar (dm)*, T-36/09, EU:T:2011:449, 86. punkts).

77 Taču prasītāju minētie pārkāpumi nešķiet tik acīmredzami smagi, ka apstrīdētie lēmumi būtu jāuzskata par juridiski neesošiem, un tā tas ir turpmāk minēto iemeslu dēļ.

1. Par pirmo pamatu, kas ir balstīts uz apstrīdēto lēmumu pieņēmēja kompetences neesamību un pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi

78 Pirmais pamats ir sadalīts divās daļās. Pirmā daļa attiecas uz apstrīdēto lēmumu pieņēmēja kompetences neesamību. Otrā daļā attiecas uz pamatojuma nenorādīšanu.

a) Par pirmā pamata pirmo daļu, kas attiecas uz apstrīdēto lēmumu pieņēmēja kompetences neesamību

79 Pirmās daļas pirmajā iebildumā prasītāji apgalvo, ka apstrīdētie lēmumi bija jāpieņem nevis Parlamenta Finanšu ĢD nodaļas "Deputātu atalgojums un sociālās tiesības" vadītājam, bet Parlamenta Prezidijam. Pēc prasītāju domām, šis risinājums būtu jāpieņem, it īpaši ņemot vērā Parlamenta iekšējā reglamenta 11.a panta 6. punktu un 25. panta 3. punktu, kas bija piemērojams faktu rašanās brīdī, proti, astotā sasaukuma laikā (turpmāk tekstā – "iekšējais reglaments"). Pēc prasītāju domām, ar šīm divām tiesību normām Parlamenta Prezidijam ir piešķirta vispārēja kompetence attiecībā uz deputātu finanšu

tiesībām. Šī iemesla dēļ Parlamenta Prezidijs esot pieņēmis DIP noteikumus. Cits šīs Parlamenta Prezidija vispārējās kompetences apstiprinājums esot atrodams Īstenošanas pasākumu pirmajā apsvērumā, kurā ir precizēts, ka "[deputātu] nolikuma finanšu aspektu īstenošana pilnībā ir Prezidija pārziņā". Taču, pēc prasītāju domām, Parlamenta Prezidijs nekad neesot lēmis par viņu pensijas tiesību samazināšanu. Ņemot vērā šos apstākļus, prasītāju pensijas tiesības esot pārrēķinājusi struktūra, proti, Parlamenta Finanšu ĢD nodaļas "Deputātu atalgojums un sociālās tiesības" vadītājs, kuram pilnībā nav kompetences, tāpēc apstrīdētie lēmumi esot prettiesiski.

80 Ar otro iebildumu prasītāji apgalvo, ka apstrīdētie lēmumi esot prettiesiski arī tādēļ, ka pretēji iekšējā reglamenta 28. pantam tos neesot izvērtējusi vai analizējusi Kvestoru kolēģija. Šajā ziņā prasītāji apgalvo, ka Parlaments nevarēja tikai piemērot Lēmumu Nr. 14/2018 un ka tam bija jāveic papildu darbības, lai aprēķinātu pensijas tiesību jauno apmēru. Taču, pēc prasītāju domām, saistībā ar šādu pielāgošanu Lēmuma Nr. 14/2018 īstenošanā Savienības mērogā bija jāveic iekšējs novērtējums, pamatojoties uz apspriedēm ar struktūrām, kuru kompetencē ir izskatīt ar deputātu tiesībām saistītus jautājumus, un tā nebija jādeleģē Parlamenta nodaļai.

81 Parlaments lūdz noraidīt pirmā pamata pirmo daļu kā nepamatotu.

82 Attiecībā uz pirmo iebildumu lietas dalībnieki ir vienisprātis, ka saskaņā ar iekšējā reglamenta 25. panta 3. punktu Parlamenta Prezidijs pēc Parlamenta ģenerālsekretāra vai politiskās grupas priekšlikuma kārto ar deputātiem saistītus finanšu, organizācijas un administratīvos jautājumus. Tomēr Parlaments uzskata, ka Prezidijs saskaņā ar šo tiesību normu var pieņemt tikai vispārējus un abstraktus noteikumus, nevis individuālus lēmumus. Savukārt prasītāji uzskata, ka apstrīdētie lēmumi, pat ja tie ir individuāli, ir jāpieņem, pamatojoties uz minētā 25. panta 3. punktu.

83 Šajā ziņā no pastāvīgās judikatūras izriet, ka Parlamenta Prezidijam ar iekšējā reglamenta 25. panta 3. punktu ir piešķirta vispārējā kompetence, it īpaši ar deputātiem saistītu finanšu jautājumu jomā. Tādējādi šī tiesību norma ir pamats, uz kura tas var balstīties, lai pēc Parlamenta ģenerālsekretāra vai politiskās grupas priekšlikuma noregulētu minētos jautājumus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 18. oktobris, *Purvis*/Parlaments, T-439/09, EU:T:2011:600, 64. punkts un tajā minētā judikatūra).

84 Turklāt arī ir nospriests, ka Parlamenta Prezidija pieņemto Īstenošanas pasākumu mērķis saskaņā ar to 3. apsvērumu it īpaši bija aizstāt DIP noteikumus attiecībā uz Parlamenta deputātu izdevumiem un piemaksām. Šajā nozīmē Īstenošanas pasākumi reglamentē ar deputātiem saistītus finansiālos jautājumus iekšējā reglamenta 25. panta 3. punkta izpratnē (spriedums, 2017. gada 29. novembris, *Montel*/Parlaments, T-634/16, nav publicēts, EU:T:2017:848, 50. un 51. punkts).

85 Tādējādi, lai gan Parlamenta Prezidijam saskaņā ar iekšējā reglamenta 25. panta 3. punktu un līdzīgu iemeslu dēļ saskaņā ar iekšējā reglamenta 11.a panta 6. punktu ir kompetence pieņemt vispārīgus un abstraktus noteikumus, tas tomēr nenozīmē, ka tam ir arī kompetence pieņemt individuālus lēmumus par finanšu jautājumiem attiecībā uz deputātiem.

86 Gluži pretēji, Parlamenta administrācijai var tikt piešķirta šāda kompetence, nepārkāpjot iekšējā reglamenta 25. panta 3. punktu, ja tās īstenošanas ierobežojumus un nosacījumus ir noteicis šīs iestādes prezidijs (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2018. gada 6. septembris, *Bilde*/Parlaments, C-67/18 P, nav publicēts, EU:C:2018:692, 36. un 37. punkts).

87 Papildus attiecībā uz šo kompetenču sadalījumu starp Parlamenta Prezidiju un šīs iestādes administrāciju it īpaši jau ir nospriests, ka individuāls lēmums, ar ko nosaka deputātu pensijas tiesības, ne tikai nav lēmums, kas pieņemts, īstenojot ar to saistītu kompetenci tādējādi, ka šai administrācijai nav nekādas rīcības brīvības, nosakot pensijas tiesības, bet tam pat ir tikai deklaratīvs raksturs, ja runa ir par šo tiesību saturu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 18. oktobris, *Purvis*/Parlaments, T-439/09, EU:T:2011:600, 38. punkts).

88 Tādējādi Parlamentam nekas neliedz piešķirt savai administrācijai kompetenci pieņemt individuālus lēmumus, it īpaši pensijas tiesību un pensiju apmēra noteikšanas jomā. Tomēr vēl ir jāpārbauda, vai šajā lietā Parlamenta Finanšu ĢD nodaļas "Deputātu atalgojums un sociālās tiesības" vadītājam bija šāda kompetence.

89 Šajā ziņā Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES, Euratom) 2018/1046 (2018. gada 18. jūlijs) par finanšu noteikumiem, ko piemēro Savienības vispārējam budžetam, ar kuru groza Regulas (ES) Nr. 1296/2013, (ES) Nr. 1301/2013, (ES) Nr. 1303/2013, (ES) Nr. 1304/2013, (ES) Nr. 1309/2013, (ES) Nr. 1316/2013, (ES) Nr. 223/2014, (ES) Nr. 283/2014 un Lēmumu Nr. 541/2014/ES un atceļ Regulu (ES, Euratom) Nr. 966/2012 (OV 2018, L 193, 1. lpp.), 73. panta 3. punktā ir paredzēts, ka katra Savienības iestāde saskaņā ar sava reglamenta noteikumiem deleģē kredītrīkotāja pienākumus atbilstīga līmeņa darbiniekiem. Tā savos iekšējos administratīvajos noteikumos norāda darbiniekus, kuriem tā deleģē minētos pienākumus, nosaka deleģēto pilnvaru apjomu un to, vai personas, kurām minētās pilnvaras deleģētas, var tās deleģēt pastarpināti.

90 Taču, atbildot uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumu, Parlaments, iesniedzis pierādījumus, norādīja, ka ar Parlamenta Finanšu ģenerāldirektora 2018. gada 23. novembra lēmumu FINS/2019-01 šīs iestādes Finanšu ĢD nodaļas "Deputātu atalgojums un sociālās tiesības" vadītājs tika iecelts par pastarpināti deleģēto kredītrīkotāju budžeta pozīcijai 1030, kas attiecas uz izdienas pensijām, kuras ir paredzētas DIP noteikumu III pielikumā. Turklāt saskaņā ar Regulas 2018/1046 73. panta 3. punktu Lēmumā FINS/2019-01 ir skaidri norādīts, ka šī kompetences pastarpinātā deleģēšana ļauj Parlamenta Finanšu ĢD nodaļas "Deputātu atalgojums un sociālās tiesības" vadītājam tostarp ne tikai noteikt juridiskās un budžeta saistības, apzināt izdevumus un apstiprināt maksājumus, bet arī sagatavot debitoru parādu tāmi, konstatēt atgūstamos prasījumus un izdot atgūšanas rīkojumus.

91 Papildus tam – nav strīda, ka šīs iestādes Finanšu ĢD nodaļas "Deputātu atalgojums un sociālās tiesības" vadītājs netika ieviesis grozījumus Parlamenta Prezidija pieņemtajos noteikumos, kas ir noteikti Īstenošanas pasākumos un DIP noteikumos, bet viņš tikai tos īstenoja. Turklāt jautājums par to, vai izskatāmajā lietā minētais vadītājs ievēroja šo divu tiesisko regulējumu noteikumus, tiks izskatīts šī sprieduma turpinājumā, pārbaudot citus pamatus.

92 Tādējādi pretēji tam, ko apgalvo prasītāji, Parlamenta Finanšu ĢD nodaļas "Deputātu atalgojums un sociālās tiesības" vadītājs bija pilnvarots pieņemt apstrīdētos lēmumus.

93 Attiecībā uz otro iebildumu prasītāju arguments, saskaņā ar kuru pirms apstrīdēto lēmumu pieņemšanas bija jāapspriežas ar kvestoriem, ir jānoraida kā nepamatots.

94 Protams, kā pamatoti atgādina prasītāji, iekšējā reglamenta 28. pantā ir paredzēts, ka "kvestori atbilstoši Prezidija pieņemtajām pamatnostādnēm ir atbildīgi par tiem administratīvajiem un finanšu jautājumiem, kas tieši skar deputātus, kā arī par citu tiem uzticētu uzdevumu izpildi". Tomēr šī tiesību norma ir jāskata kopsakarā ar iekšējā reglamenta 25. panta 8. punktu, kurā ir precizēts, ka "Prezidijs pieņem pamatnostādnes par kvestoru darbību un var prasīt kvestoriem veikt konkrētus uzdevumus".

95 Taču no prasītāju procesuālajiem rakstiem nekādā ziņā neizriet, ka Parlamenta Prezidijs būtu pieņēmis pamatnostādnes vai arī noteicis konkrētus uzdevumus iekšējā reglamenta 25. panta 8. punkta izpratnē un 28. panta izpratnē paredzējis, ka pirms apstrīdēto lēmumu pieņemšanas ir jāapspriežas ar kvestoriem vai, vispārīgāk, ka viņiem būtu jāpieņem apstrīdētie lēmumi, kuriem tomēr ir individuāls raksturs. Tādējādi Parlamentam nevar pārmest, ka tas neapspriedās ar kvestoriem, jo šajos apstākļos nevienā dokumentā šāda prasība nebija paredzēta.

96 Visbeidzot prasītāji pārmet Parlamentam, ka tas piemēroja Lēmumu Nr. 14/2018, pielāgojot to katra prasītāja personiskai situācijai, lai aprēķinātu pensiju jauno apmēru. Taču attiecībā uz šo Lēmuma Nr. 14/2018 pielāgošanu esot bijis jāveic iekšēji novērtējumi, apspriežoties ar struktūrām, kuru kompetencē ir izskatīt ar deputātu tiesībām saistītus jautājumus, un pielāgošana neesot bijusi jādeleģē Parlamenta nodaļai.

97 Pat pieņemot, ka Parlaments būtu pieņēmis Lēmumu Nr. 14/2018, kas tiks izskatīts turpinājumā saistībā ar citiem pamatiem, katrā ziņā pietiek atgādināt, ka Parlamenta Finanšu ĢD nodaļas "Deputātu atalgojums un sociālās tiesības" vadītājs bija pilnvarots pieņemt apstrīdētos lēmumus, kā tas norādīts šī sprieduma 90.–95. punktā, un ka nekāds pienākums veikt iepriekšēju apspriešanos ar kvestoru kolēģiju nebija paredzēts.

98 Tāpēc pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

b) Par pirmā pamata otro daļu, kas attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi

99 Otrajā daļā prasītāji apgalvo, ka apstrīdētajos lēmumos nav norādīts pamatojums, jo Parlaments tikai apgalvojot, ka Lēmums Nr. 14/2018 Savienības līmenī ir jāpiemēro automātiski, skaidri neizklāstot argumentāciju, uz kuras pamata tika izdarīts šāds secinājums, un kļūdaini balstoties uz 75. pantu. Turklāt Parlaments arī neesot izpildījis pienākumu norādīt pamatojumu, jo pirms šo lēmumu pieņemšanas netika veikta rūpīga iekšēja analīze, turklāt ne Parlamenta Prezidijs, ne kvestori nesniedza savu vērtējumu. Papildus tam prasītāji apgalvo, ka šie lēmumi, šķiet, ir balstīti uz juridiskā dienesta atzinumu. Tomēr apstrīdētajos lēmumos šis atzinums neesot minēts, ne arī tiem pievienots. Visbeidzot prasītāji pārmet Parlamentam, pirmkārt, ka tas nav izvērtējis, kādā mērā mazāk labvēlīgas pensiju sistēmas piemērošana ar atpakaļejošu spēku var būt saderīga ar Savienības tiesībām, un, otrkārt, ka tas esot tikai norādījis, ka tam nav kompetences pārbaudīt Lēmuma Nr. 14/2018 spēkā esamību. Šajā nozīmē Parlaments esot pārkāpis gan LESD 296. pantu, gan Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 41. panta 2. punkta c) apakšpunktu.

100 Parlaments lūdz noraidīt pirmā pamata otro daļu kā nepamatotu.

101 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka LESD 296. panta otrajā daļā un Hartas 41. panta 2. punkta c) apakšpunktā prasītais pamatojums ir jāpielāgo attiecīgā tiesību akta raksturam un tam ir skaidri un nepārprotami jāatklāj Savienības iestādes, kas ir pieņēmusi tiesību aktu, argumentācija, lai ieinteresētās personas varētu uzzināt noteiktā pasākuma pamatojumu un lai kompetentā tiesa varētu veikt savu pārbaudi. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu norādīti visi atbilstošie faktiskie un juridiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai tiesību akta pamatojums atbilst LESD 296. panta otrās daļas prasībām, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai šā tiesību akta formulējumu, bet arī tā kontekstu, kā arī visu attiecīgo jomu regulējošo tiesību normu kopumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 17. marts, *AJD Tuna*, C-221/09, EU:C:2011:153, 58. punkts un tajā minētā judikatūra). It īpaši attiecībā uz individuālu lēmumu pamatojumu pienākuma pamatot šādus lēmumus mērķis ir ne tikai ļaut veikt tiesas pārbaudi, bet arī sniegt ieinteresētajai personai pietiekamas norādes par to, vai lēmumā, iespējams, ir trūkumi, lai apstrīdētu tā spēkā esamību (skat. spriedumu, 2017. gada 10. novembris, *Icap* u.c./Komisija, T-180/15, EU:T:2017:795, 287. punkts un tajā minētā judikatūra).

102 Izskatāmajā lietā ir jāpārbauda, vai apstrīdētie lēmumi, izņemot lēmumu attiecībā uz *L. A. Florio*, kura likumība tiks izvērtēta šī sprieduma 108. un 109. punktā, ir pienācīgi pamatoti šī sprieduma 101. punktā atgādinātās judikatūras izpratnē.

103 Šajā ziņā Vispārējā tiesa norāda, ka apstrīdēto lēmumu pirmajā punktā ir atgādināts, ka Deputātu palātas Prezidijs pieņēma Lēmumu Nr. 14/2018, ar ko paredzēts no 2019. gada 1. janvāra samazināt pensiju apmēru attiecībā uz pilnvaru gadiem līdz 2011. gada 31. decembrim.

104 Apstrīdēto lēmumu otrais punkts attiecas ne tikai uz 75. pantu, bet arī uz III pielikuma 2. panta 1. punktu, kurā ir paredzēts, ka pagaidu pensijas līmenim un nosacījumiem jābūt tādiem pašiem kā pensijas līmenim un nosacījumiem, kas attiecas uz tās valsts parlamenta apakšpalātas deputātu pensiju, no kuras deputāts ir ievēlēts. Tādējādi apstrīdētajos lēmumos ir skaidri norādīts to juridiskais pamats.

105 Apstrīdēto lēmumu trešajā punktā ir precizēts, ka, ņemot vērā Lēmuma Nr. 14/2018 pieņemšanu un šī sprieduma 104. punktā minētos noteikumus, prasītāju pensiju apmērs attiecīgi bija jāpielāgo, lai tas atbilstu pensiju apmēram, ko saviem locekļiem maksā Deputātu palāta. Šajā ziņā apstrīdētajos lēmumos ir atsauce uz Parlamenta Finanšu ĢD nodaļas "Deputātu atalgojums un sociālās tiesības" vadītāja paziņojumu, kurš pievienots paziņojumam par prasītāju pensiju par 2019. gada februāri un kurā ir norādīts, ka viņš paziņos prasītājiem jauno pensijas apmēru un nākamo divpadsmit mēnešu laikā atgūs iespējamo starpību.

106 Ar apstrīdēto lēmumu ceturto un piekto punktu prasītāji tiek informēti, ka no 2019. gada aprīļa viņu pensijas apmērs tiks aprēķināts saskaņā ar šiem lēmumiem pievienotajiem projektiem par pensiju jaunā apmēra noteikšanu. Turklāt tajā ir norādītas nepamatoti saņemtās summas par laikposmu no 2019. gada janvāra līdz martam un precizēts, kā Parlaments ir paredzējis tās atgūt.

107 Visbeidzot apstrīdēto lēmumu sestajā līdz astotajā punktā prasītāji tiek informēti par to, ka viņi var iesniegt savus apsvērumus 30 dienu laikā. Turklāt ir precizēts, ka tad, ja šie apsvērumi netiks iesniegti norādītajā termiņā, apstrīdētie lēmumi kļūs galīgi un ka šajā gadījumā par tiem varēs celt prasību atcelt tiesību aktu Vispārējā tiesā atbilstoši LESD 263. pantam. Visbeidzot tajos ir minēta iespēja iesniegt rakstveida sūdzību Parlamenta ģenerālsekretāram saskaņā ar Īstenošanas pasākumu 72. panta 1. punktu.

108 Konkrēti attiecībā uz *L. A. Florio* lietā T-465/19 Vispārējā tiesa norāda, ka galīgajā lēmumā ir tikai teikts, pirmkārt, ka Parlamentam nav kompetences apstrīdēt Lēmuma Nr. 14/2018 spēkā esamību, otrkārt, ka juridiskā dienesta atzinums ir dokuments, kas sabiedrībai ir pieejams šīs iestādes tīmekļvietnē, un, treškārt, ka *L. A. Florio* 2019. gada 14. maijā iesniegtie apsvērumi nesatur pierādījumus, kas pamatotu lēmuma projektā paustās nostājas pārskatīšanu. Turpinājumā tiek precizēts, ka tādējādi minētā lēmuma projekta pielikumā paziņotais un pārrēķinātais vecuma pensijas apmērs un atlīdzināšanas plāns, kas no tā izriet, ir kļuvuši galīgi dienā, kad galīgais lēmums tika paziņots. Visbeidzot, galīgajā lēmumā ir minēta iespēja celt prasību atcelt [šo lēmumu] atbilstoši LESD 263. pantam, atgādināts, ka ir iespējams iesniegt sūdzību Eiropas Ombudam saskaņā ar LESD 228. pantu, ja *L. A. Florio* uzskata, ka attiecībā uz viņu ir tikusi pieļauta slikta pārvaldība, un norādīts, ka var iesniegt rakstveida sūdzību Parlamenta ģenerālsekretāram, pamatojoties uz Īstenošanas pasākumu 72. panta 1. punktu.

109 Lai arī ir taisnība, ka galīgajā lēmumā nav sniegts plašs pamatojums, pārbaude attiecībā uz pienākuma norādīt pamatojumu izpildi nevar aprobežoties tikai ar šo vienu dokumentu. Saskaņā ar judikatūru, kas atgādināta šī sprieduma 101. punktā, šajā pārbaudē ir jāņem vērā arī faktiskie un tiesiskie apstākļi, kādos tika pieņemts galīgais lēmums. Šai pieejai it īpaši ir nozīme, jo, pirmkārt, galīgajā lēmumā ir skaidra atsauce uz lēmuma projektu un, otrkārt, *L. A. Florio* savā prasības pieteikumā bez izšķirības apstrīd gan šo lēmuma projektu, gan galīgo lēmumu. Tādējādi attiecībā uz *L. A. Florio* lietā T-465/19 ir jāņem vērā arī apstākļi, kas ir aprakstīti šī sprieduma 103.–107. punktā.

110 Protams, kā apgalvo prasītāji, iemesli, kuru dēļ Parlaments uzskatīja, ka Lēmuma Nr. 14/2018 noteikumi ir piemērojami arī viņiem, ir pilnībā izklāstīti tikai juridiskā dienesta atzinumā. Tādējādi šī atzinuma 9.–14. un 16. punktā Parlaments būtībā paskaidro, ka ar III pielikumu nav izveidota autonoma pensiju sistēma un tādējādi saskaņā ar noteikumu par identisku pensiju šai iestādei ir pienākums piemērot Lēmuma Nr. 14/2018 noteikumus.

111 Tāpat prasītāji pamatoti apgalvo, ka apstrīdētajos lēmumos juridiskā dienesta atzinums nav minēts, ne arī tiem pievienots, vai arī, *L. A. Florio* gadījumā lietā T-465/19, tas nav pievienots lēmuma projektam.

112 Tomēr šie divi prasītāju konstatējumi nepierāda, ka Parlaments nav izpildījis LESD 296. pantā un Hartas 41. panta 2. punkta c) apakšpunktā paredzēto pienākumu norādīt pamatojumu.

113 Pienākums norādīt pamatojumu neietver prasību konkrēti norādīt visus atbilstošos faktiskos un tiesiskos apstākļus, it īpaši tad, ja apstrīdētie lēmumi tiek pieņemti situācijā, kas ir labi zināma to adresātiem, kā tas ir izskatāmajā lietā.

114 Šajā ziņā prasītāji paši atzīst, ka juridiskā dienesta atzinums bija minēts Parlamenta Finanšu ĢD nodaļas "Deputātu atalgojums un sociālās tiesības" vadītāja paziņojumā, kas pievienots paziņojumiem par pensiju par 2019. gada februāri. Taču, pirmkārt, visi prasītāji bija minētā paziņojuma adresāti un, otrkārt, uz to ir skaidra atsauce apstrīdētajos lēmumos vai arī lēmuma projektā, runājot par *L. A. Florio* lietā T-465/19.

115 Prasītāji varēja lūgt piekļuvi juridiskā dienesta atzinumam. Turklāt galīgajā lēmumā bija norādīta tieša saite uz Parlamenta tīmekļvietni, kurā šis atzinums bija pieejams sabiedrībai. Katrā ziņā ir jākonstatē, ka visi prasītāji savu prasības pieteikumu pielikumā pievienoja minēto atzinumu.

116 No iepriekš minētā izriet, ka pirms prasības celšanas prasītāji varēja brīvi piekļūt juridiskā dienesta atzinumam un ļoti labi zināja to saturu. Tādējādi viņiem bija iespēja uzzināt tā saturu, lai labāk saprastu apstrīdētos lēmumus.

117 No visiem šiem apsvērumiem izriet, ka Parlaments skaidri un nepārprotami izklāstīja iemeslus, kuru dēļ tas piemēroja Lēmuma Nr. 14/2018 noteikumus un pieņēma apstrīdētos lēmumus. Turklāt prasītāji varēja aizstāvēt savas tiesības Vispārējā tiesā, kā it īpaši to pierāda viņu izskatāmajās prasībās izklāstīto faktisko un tiesisko argumentu saturs. Tādējādi ir jāuzskata, ka apstrīdētie lēmumi ir pietiekami juridiski pamatoti.

118 Visbeidzot ir jāatgādina, ka pienākums norādīt pamatojumu ir būtiska formas prasība, kas ir jānošķir no jautājuma par motivācijas pamatotību, kura attiecas uz strīdīgā akta tiesiskumu pēc būtības. Proti, lēmuma pamatojumu veido formāls to pamatu izklāsts, uz kuriem šis lēmums ir balstīts. Šis pamatojums var būt pietiekams, pat ja tajā ir izteikti kļūdaini motīvi (skat. spriedumu, 2018. gada 31. maijs, *Korwin-Mikke*/Parlaments, T-352/17, EU:T:2018:319, 20. punkts un tajā minētā judikatūra). Iebildumi un argumenti, kuru mērķis ir apstrīdēt tiesību akta pamatotību, nav efektīvi saistībā ar pamatu par pamatojuma neesamību vai nepietiekamu pamatojumu (skat. spriedumu, 2019. gada 19. decembris, ZQ/Komisija, T-647/18, nav publicēts, EU:T:2019:884, 120. punkts un tajā minētā judikatūra).

119 Tāpēc prasītāju argumentam, ka pirms apstrīdēto lēmumu pieņemšanas neesot veikta rūpīga iekšēja analīze un ne Parlamenta Prezidijs, ne kvestori neesot arī snieguši savu novērtējumu, nav nozīmes, jo tas nav attiecināms uz apstrīdēto lēmumu pamatojumu. Katrā ziņā saistībā ar pirmā pamata pirmo daļu šis arguments tika atzīts par nepamatotu.

120 Tāpat nevar pieņemt prasītāju argumentus, ka, pirmkārt, Parlaments Lēmuma Nr. 14/2018 piemērošanu viņiem esot pamatojis, kļūdaini balstīdamies uz 75. pantu, otrkārt, atbilstoši juridiskā dienesta atzinumam ir konstatējis, ka tam nav kompetences pārbaudīt Lēmuma Nr. 14/2018 tiesiskumu, un, treškārt, tam esot bijis jāpārbauda – lai arī tas to nav izdarījis –, vai apgalvotā Lēmuma Nr. 14/2018 automātiska piemērošana prasītājiem ar atpakaļejošu spēku atbilda Savienības tiesībām un it īpaši Hartas noteikumiem. Šie argumenti nav saistīti ar pienākumu norādīt pamatojumu. Tomēr šo argumentu pamatotība tiks pārbaudīta turpinājumā, izskatot citus pamatus.

121 Tādējādi pirmā pamata otrā daļa un līdz ar to pirmais pamats ir pilnībā jānoraida.

2. Par otro pamatu, kas attiecas uz derīga juridiskā pamata nenorādīšanu un Īstenošanas pasākumu 75. panta kļūdainu piemērošanu

122 Lai pamatotu otro pamatu, prasītāji būtībā apgalvo, ka apstrīdētajiem lēmumiem neesot derīga juridiskā pamata. Proti, III pielikums vairs neesot piemērojams. Turklāt saskaņā ar 75. pantu Parlamenta attieksme pret saviem bijušajiem deputātiem nedrīkst būt nelabvēlīga. Šīs pēdējās minētās tiesību normas mērķis, gluži pretēji, ir aizsargāt šo bijušo deputātu iegūtās tiesības. Tāpēc, pēc viņu domām, apstrīdētie lēmumi nepamatoti esot kļūdaini balstīti uz III pielikumu un minēto 75. pantu.

123 Katrā ziņā prasītāji apgalvo, ka Parlaments esot pieļāvis rupju kļūdu 75. panta piemērošanā. Proti, šī tiesību norma liedzot Parlamentam iespēju samazināt savu bijušo deputātu pensiju apmēru. Turklāt III pielikumā minētā atsauce uz valsts tiesībām esot jāpiemēro tikai tad, kad bijušais deputāts izvēlējies dalību ar šo pielikumu izveidotajā pensiju sistēmā, nevis vēlāk, lai grozītu šo pensiju aprēķināšanas noteikumus. Visbeidzot, pēc analoģijas būtu jāņem vērā Deputātu nolikuma 29. pants, saskaņā ar ko laikposms, kurā dalībvalstis var pieņemt noteikumus, kas atšķiras no šī nolikuma noteikumiem izdienas pensiju jomā, nedrīkst būt ilgāks par Eiropas Parlamenta diviem sasaukumiem.

124 Visbeidzot, atbildot uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumu, prasītāji izvirzīja iebildi par III pielikuma 2. panta 1. punkta prettiesiskumu, ja tas būtu jāinterpretē tādējādi, ka Parlamentam ar to ir atļauts apstrīdēt galīgi iegūtas tiesības. Proti, pēc prasītāju domām, šādas pilnvaras esot pretrunā Deputātu nolikuma 28. pantam.

125 Parlaments lūdz noraidīt otro pamatu kā nepamatotu.

126 Vispirms Vispārējā tiesa norāda, ka saskaņā ar Īstenošanas pasākumu 74. pantu DIP noteikumi zaudēja spēku līdz ar Deputātu nolikuma stāšanos spēkā, proti, 2009. gada 14. jūlijā. Tomēr, atkāpjoties no šī noteikuma, Īstenošanas pasākumu 74. pants, skatot to kopsakarā ar 75. pantu, ir spēkā pārejas periodā, it īpaši III pielikumā paredzētais noteikums par identisku pensiju. Tāpēc ir jākonstatē, ka šī pielikuma tiesību normas netika atceltas un šajā gadījumā joprojām ir piemērojamas prasītājiem.

127 Šo secinājumu neatspēko prasītāju arguments, kas balstīts uz Deputātu nolikuma 29. panta piemērošanu pēc analoģijas. Ir taisnība, ka Deputātu nolikuma 29. pantā ir paredzēts, ka dalībvalstu noteikumi, kas pieņemti, atkāpjoties no minētā nolikuma noteikumiem, it īpaši izdienas pensijas jomā, ir piemērojami pārejas periodā, kas nevar pārsniegt divus Parlamenta sasaukuma termiņus. Tomēr no šī panta, kas attiecas uz dalībvalstu noteikumiem, nevar secināt, ka arī Parlamentam būtu jāparedz jebkāda atkāpe no Deputātu nolikuma izdienas pensijas jomā, nepārsniedzot divus sasaukuma termiņus. Pat pieņemot, ka Deputātu nolikuma 29. pantā paredzēto ierobežojumu laikā var piemērot 74. un 75. pantam, katrā ziņā tas nevar izraisīt šo divu pantu spēkā neesamību un līdz ar to arī apstrīdēto lēmumu atcelšanu. Proti, no Īstenošanas pasākumu stāšanās spēkā brīža līdz apstrīdēto lēmumu pieņemšanas dienai nav pagājis divu sasaukumu termiņš jeb desmit gadi. Īstenošanas pasākumi stājās spēkā 2009. gada 14. jūlijā, savukārt apstrīdētie lēmumi ir pieņemti 2019. gada 11. aprīlī, turklāt lēmums attiecībā uz *L. A. Florio* lietā T-465/19 tika pieņemts 2019. gada 11. jūnijā. Tāpēc, pat ja Deputātu nolikuma 29. pantā paredzēto ierobežojumu laikā pēc analoģijas varēja piemērot 74. un 75. pantam, katrā ziņā izskatāmajā lietā tā piemērošana neradītu sekas.

128 Ņemot vērā šos precizējumus, Vispārējā tiesa uzskata, ka pirms prasītāju argumenta izskatīšanas ir jānoskaidro 75. panta piemērošanas joma.

a) Par Īstenošanas pasākumu 75. panta piemērošanas jomu

129 Vispārējā tiesa norāda, ka 75. pantā ir divi punkti. Lai gan 75. panta 1. punkta pirmā daļa un 2. punkts abi attiecas uz bijušo deputātu vecuma pensijas tiesībām, to piemērošanas jomā attiecīgi ietilpst to bijušo deputātu situācija, kas sāka saņemt pensiju pirms Deputātu nolikuma stāšanās spēkā, proti, līdz 2009. gada 14. jūlijam, un to bijušo deputātu situācija, kas to sāka saņemt pēc šī datuma.

130 Pirmkārt, 75. panta 1. punkta pirmā daļa ir piemērojama bijušajiem deputātiem, kas savu vecuma pensiju sāka saņemt pirms Deputātu nolikuma stāšanās spēkā. Saskaņā ar šīs tiesību normas formulējumu šie bijušie deputāti pēc minētā datuma joprojām ir ar III pielikumu izveidotās pensiju sistēmas dalībnieki. Tādējādi viņu vecuma pensijas aprēķināšana un izmaksa tiek veikta, pamatojoties uz šī pielikuma noteikumiem.

131 Otrkārt, 75. panta 2. punkta pirmajā teikumā ir garantēts, ka līdz Nolikuma spēkā stāšanās brīdim saskaņā ar minēto III pielikumu iegūtās vecuma pensijas tiesības paliek spēkā. Tomēr, ja šīs vecuma pensijas tiesības ir iegūtas pēc Deputātu nolikuma stāšanās spēkā, 75. panta 2. punkta otrajā daļā ir precizēts, ka šai pensijai faktiski ir piemērojami divi nosacījumi. Pirmkārt, bijušajiem deputātiem ir jāizpilda attiecīgās dalībvalsts tiesību aktos tam paredzētie nosacījumi. Otrkārt, bijušajiem deputātiem ir jāiesniedz pensijas pieprasījums sešu mēnešu laikā no viņu tiesību rašanās brīža saskaņā ar III pielikuma 3. panta 2. punktu. Tādējādi arī šajā gadījumā viņu vecuma pensijas aprēķināšana un izmaksa ir balstītas uz III pielikuma noteikumiem, bet šo vecuma pensiju faktiska saņemšana ir atkarīga no 75. panta 2. punkta otrajā teikumā paredzēto prasību izpildes.

132 Tādējādi 75. panta sistēmiskā interpretācija izslēdz šīs tiesību normas 1. punkta pirmās daļas piemērošanu bijušajiem deputātiem, kas sāka saņemt vecuma pensiju pēc Deputātu nolikuma stāšanās spēkā. Proti, saskaņā ar 75. panta 1. punkta pirmās daļas formulējumu tā piemērošanas jomā ietilpst tikai tie bijušie deputāti, kas "pirms" Deputātu nolikuma stāšanās spēkā jau saņēma vecuma pensiju (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 12. maijs, *Costa*/Parlaments, T-15/15 un T-197/15, nav publicēts, EU:T:2017:332, 42. punkts).

133 Šī pati sistēmiskā interpretācija liek pilnībā izslēgt 75. panta 2. punkta piemērošanu bijušajiem deputātiem, kas savu vecuma pensiju sāka saņemt pirms Deputātu nolikuma stāšanās spēkā. Proti, šiem bijušajiem deputātiem nevar piemērot 75. panta 2. punktu, izņemot, ja tiek uzskatīts, ka šī panta divos punktos ir iekļauti līdzīgi un lieki noteikumi. Turklāt nebūtu loģiski no jauna prasīt, lai saskaņā ar 75. panta 2. punkta otro teikumu šie bijušie deputāti iesniegtu vecuma pensijas izmaksas pieprasījumu sešu mēnešu laikā no tiesību rašanās brīža, ja šī formalitāte obligāti bija jānokārto līdz 2009. gada 14. jūlijam, jo viņi šo pensiju saņēma jau pirms šī datuma.

134 Tādējādi prasītāju argumenti ir jāizskata, nošķirot prasītājus, kas vecuma pensiju sāka saņemt līdz 2009. gada 14. jūlijam, no prasītājiem, kas to sāka saņemt pēc šī datuma. Turklāt, ciktāl lietas dalībnieki ir vienisprātis, ka tiesības uz attiecīgu apgādnieka zaudējuma pensiju ir tiesības, kas ir atkarīgas un atvasinātas no miruša bijušā deputāta tiesībām uz vecuma pensiju, lai noteiktu, kurš no 75. panta punktiem ir jāpiemēro, ir jāatsaucas uz datumu, no kura šis bijušais deputāts sāka saņemt savu vecuma pensiju, pamatojoties uz III pielikumu.

b) Par to prasītāju situāciju, kuriem ir piemērojama Īstenošanas pasākumu 75. panta 1. punkta pirmā daļa

135 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, 75. panta 1. punkta pirmā daļa ir piemērojama to prasītāju situācijai, kas vecuma pensiju sāka saņemt līdz 2009. gada 14. jūlijam, tādējādi neattiecinot to uz prasītājiem lietās T-390/19, T-393/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-425/19, T-430/19, T-436/19, T-441/19, T-442/19, T-444/19, T-445/19, T-452/19 un T-465/19.

75. panta 1. punkta pirmā daļa arī ir piemērojama visiem prasītājām, kas saņem apgādnieka zaudējuma pensiju, t.i., prasītājām lietās T-397/19, T-409/19, T-414/19, T-426/19 un T-427/19. Proti, visi šobrīd mirušie laulātie sāka saņemt vecuma pensiju līdz 2009. gada 14. jūlijam.

136 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka 75. panta 1. punkta pirmajā daļā ir paredzēts, ka "saskaņā ar DIP noteikumu III pielikumu piešķirto vecuma pensiju turpina izmaksāt, piemērojot [šī] pielikuma noteikumus personām, kuras šo pensiju ir saņēmušas pirms Nolikuma stāšanās spēkā".

137 Turklāt III pielikuma 2. panta 1. punkts savukārt paredz noteikumu par identisku pensiju, kas ir aplūkots šajās lietās un kas ir formulēts šādi:

"Pagaidu pensijas līmenis un nosacījumi ir tādi paši kā pensijas līmenis un noteikumi, kas attiecas uz tās valsts parlamenta apakšpalātas deputātu pensiju, no kuras deputāts ir ievēlēts."

138 Šīs tiesību normas imperatīvs formulējums – "pagaidu pensijas līmenis un nosacījumi ir tādi paši" – liedz Parlamentam iespēju brīvi izvēlēties autonomu aprēķināšanas metodi. Parlamentam saskaņā ar Savienības tiesību normām, kurām ir augstāks juridiskais spēks, tostarp vispārējiem tiesību principiem un Hartu, ir jānosaka tā bijušā Eiropas Parlamenta deputāta vecuma pensijas līmenis un nosacījumi, kas ietilpst III pielikuma piemērošanas jomā, pamatojoties uz līmeni un nosacījumiem, kuri paredzēti piemērojamajos valsts tiesību aktos, proti, šajā gadījumā, pamatojoties uz Lēmumā Nr. 14/2018 paredzētajiem noteikumiem. Vispārējā tiesa konstatē, ka lietas dalībnieki piekrīt šai interpretācijai.

139 Tāpat īstenības izteiksmes vienkāršās tagadnes – "ir tādi paši" – lietojums nozīmē, ka šis pienākums piemērot tādus pašus noteikumus par pensijas līmeni un nosacījumiem, kādi ir paredzēti attiecīgās dalībvalsts tiesībās, attiecas ne tikai uz bijušo deputātu agrāko situāciju, proti, pirms Deputātu nolikuma pieņemšanas, bet rada sekas tik ilgi, kamēr tiek izmaksātas vecuma pensijas.

140 Šo divkāršo interpretāciju apstiprina 75. panta 1. punkta pirmā daļa, kurā ir skaidri norādīts, ka vecuma pensijas "turpina izmaksāt", piemērojot III pielikumu. Arī šeit lietotais imperatīvais formulējums īstenības izteiksmes vienkāršajā tagadnē apstiprina, pirmkārt, III pielikuma 2. panta 1. punktā iekļauto noteikumu nemainīgumu – arī pēc Deputātu nolikuma stāšanās spēkā – un, otrkārt, to, ka Parlamentam nav rīcības brīvības to piemērošanā.

141 No iepriekš minētā izriet, ka 75. panta 1. punkta pirmajā daļā un III pielikuma 2. panta 1. punktā, lasot tos kopsakarā, ir skaidri noteikts, ka Parlamentam jebkurā laikā ir jāpiemēro tādi paši noteikumi par pensiju līmeni un nosacījumiem kā attiecīgās dalībvalsts tiesībās noteiktie. Kā jau tika norādīts šī sprieduma 138. punktā, Parlaments var nepildīt šo pienākumu tikai tad, ja, piemērojot šos noteikumus, attiecībā uz tiesību normu hierarhijas principu tiktu pārkāpta Savienības norma, kurai ir augstāks juridiskais spēks.

142 Turklāt, pat ja šo noteikumu piemērošana ietver pensiju apmēra samazināšanu, kā tas ir izskatāmajā lietā, to tomēr nevar uzskatīt par minēto pensiju saņēmēju iegūto pensijas tiesību aizskārumu.

143 Proti, no 75. panta 1. punkta pirmās daļas un III pielikuma, skatot tos kopsakarā, izriet, ka vecuma pensijas tiesības, kas iegūtas, pamatojoties uz bijušo deputātu veiktajām iemaksām, ir tikai pamats minēto vecuma pensiju aprēķināšanai. Turpretī neviens 75. panta 1. punkta pirmās daļas un III pielikuma noteikums negarantē šo pensiju apmēra nemainīgumu. Šajā 75. pantā minētās iegūtās pensijas tiesības nedrīkst sajaukt ar apgalvotām tiesībām saņemt fiksētu pensijas apmēru.

144 Šādu noteikuma par identisku pensiju interpretāciju neatspēko Īstenošanas pasākumu 7. apsvērums, uz kuru atsaucas prasītāji. Proti, šajā apsvērumā ir tikai precizēts, ka pirms Deputātu nolikuma stāšanās spēkā iegūtās pensijas tiesības tiek garantētas pēc šī datuma. Tomēr šajā apsvērumā nav norādīts, ka

minēto pensiju summu nevar pārskatīt, to palielinot vai samazinot. Tādējādi šajā apsvērumā ir apstiprināta tikai 75. panta 1. punkta pirmās daļas, lasot to kopsakarā ar III pielikuma 2. panta 1. punktu, būtība.

145 Šo interpretāciju neatspēko arī 75. panta 2. punkta pirmais teikums. Protams, šajā tiesību normā ir paredzēts, ka "līdz Nolikuma spēkā stāšanās brīdim saskaņā ar minēto III pielikumu iegūtās [vecuma] pensijas tiesības paliek spēkā". Tomēr, tāpat kā Īstenošanas pasākumu 7. apsvērumā, minētajā 75. panta 2. punkta pirmajā teikumā nav norādīts, ka vecuma pensijas apmēru nevar grozīt par labu vai par sliktu tās saņēmējiem. Turklāt, kā izriet no šī sprieduma 132. un 133. punkta, ņemot vērā šī 75. panta sistēmisko interpretāciju, tā 2. punkts katrā ziņā nav piemērojams tādiem bijušajiem deputātiem kā šī sprieduma 135. punktā minētie prasītāji, kas savu vecuma pensiju sāka saņemt līdz 2009. gada 14. jūlijam.

146 Turklāt pretēji tam, ko apgalvo prasītāji savā iebildē par prettiesiskumu, kas ir minēta šī sprieduma 124. punktā, ar šādu interpretāciju netiek pārkāpts Deputātu nolikuma 28. pants. Proti, kā pamatoti norādījis Parlaments, pietiek konstatēt, ka Deputātu nolikuma 28. pants saskaņā ar tā formulējumu ir piemērojams tikai pensijas tiesībām, kuras deputāti ir ieguvuši "saskaņā ar valsts sistēmām". Taču izskatāmajā lietā prasītāju vecuma pensijas netika iegūtas saskaņā ar valsts sistēmu, bet pamatojoties uz III pielikuma noteikumiem. Turklāt paši prasītāji savos procesuālajos rakstos atzīst, ka viņu pensijas maksā nevis Itālijas Republika, bet Parlaments. Tādējādi Deputātu nolikuma 28. pants nav piemērojams prasītāju pensijām, ja uz tām ir attiecināma nevis valsts pensiju sistēma, bet Savienības pensiju sistēma. Viņu iebilde par prettiesiskumu ir jānoraida.

147 Visbeidzot Vispārējā tiesa konstatē, ka saskaņā ar III pielikuma 2. panta 1. punktu izmaksāto pensiju apmēra nemainīguma neesamība ir apstiprināta praksē. Proti, atbildot uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumiem, Parlaments sniedza pierādījumus, kas pamato to, ka aptuveni desmit bijušajiem Eiropas Parlamenta deputātiem, kuri bija ievēlēti no Itālijas, vecuma pensijas apmērs tika samazināts pirms Lēmuma Nr. 14/2018 pieņemšanas, lai ņemtu vērā Deputātu palātas Prezidija Lēmumu Nr. 210/2017. Parlaments, iesniedzot to pamatojošus pierādījumus, gluži pretēji, precizēja, ka dažu bijušo Eiropas Parlamenta deputātu, kuri bija ievēlēti no Itālijas, vecuma pensijas apmērs par laikposmu no 2002. līdz 2005. gadam palielinājās, jo Deputātu palātas Prezidijs lēma par deputātu mēnešalgas palielināšanu.

c) Par to prasītāju situāciju, uz kuriem attiecas Īstenošanas pasākumu 75. panta 2. punkts

148 Ņemot vērā šī sprieduma 129.–134. punktā izklāstītos apsvērumus, 75. panta 2. punkts ir piemērojams tikai prasītājiem lietās T-390/19, T-393/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-425/19, T-430/19, T-436/19, T-441/19, T-442/19, T-444/19, T-445/19, T-452/19 un T-465/19.

149 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka 75. panta 2. punktā ir noteikts šādi:

"Līdz Nolikuma spēkā stāšanās brīdim saskaņā ar minēto III pielikumu iegūtās vecuma pensijas tiesības paliek spēkā. Personas, kas pensijas tiesības ir ieguvušas saskaņā ar šo pensiju sistēmu, saņem pensiju, ko aprēķina, pamatojoties uz tiesībām, kuras iegūtas, piemērojot minēto III pielikumu, ja tās atbilst attiecīgās dalībvalsts tiesību aktos tam paredzētajiem noteikumiem un ja tās ir iesniegušas minētā III pielikuma 3. panta 2. punktā norādīto pieprasījumu."

150 75. panta 2. punkta pirmo teikumu nevar interpretēt tādējādi, ka ar to attiecīgajiem bijušajiem Eiropas Parlamenta locekļiem ir garantēts nemainīgs pensiju apmērs. Proti, minētā 75. panta 2. punktā nav nostiprinātas iegūtās tiesības, kas ietver galīgu un nepārskatāmu vecuma pensijas apmēru.

151 Ar norādi, ka "līdz Nolikuma spēkā stāšanās brīdim saskaņā ar minēto III pielikumu iegūtās vecuma pensijas tiesības paliek spēkā", Parlaments faktiski ir tikai apstiprinājis to, ka visas vecuma pensijas tiesības, kuras iegūtas, pamatojoties uz iemaksām, kas veiktas līdz 2009. gada 14. jūlijam, paliek spēkā pēc šī datuma. Taču no šī sprieduma 142.–144., kā arī 146. un 147. punkta izriet, ka minētās iegūtās tiesības tiek izmantotas kā pamats pensijas apmēra aprēķināšanai. Turpretī jēdzienu "iegūtās tiesības" nevar saprast tādējādi, ka attiecībā uz šo pensiju apmēra aprēķinu tās nozīmē galīgu un nemainīgu rezultātu.

152 Turklāt šī norāde arī ļauj nošķirt attiecīgās Īstenošanas pasākumu 49. panta un 75. panta 2. punkta piemērošanas jomas attiecībā uz bijušajiem deputātiem, kas 2009. gada 14. jūlijā savu vecuma pensiju vēl nesaņēma.

153 Proti, kā pamatoti paskaidro prasītāji un Parlaments, uz iegūtajām izdienas pensijas tiesībām no Deputātu nolikuma stāšanās spēkā brīža ir attiecināms tikai Īstenošanas pasākumu 49. pants. Vecuma pensijas tiesības, kas ir iegūtas līdz šim datumam, reglamentē tikai 75. panta 2. punkts un III pielikums. Tāpēc no 2009. gada 14. jūlija vairs nav iespējams iegūt pensijas tiesības, pamatojoties uz šīm tiesību normām. No tā izriet divas secīgas pensiju sistēmas, kas ietver divus atšķirīgus pensijas tiesību veidus: vecuma pensijas tiesības, kas ir iegūtas līdz 2009. gada 14. jūlijam, pamatojoties uz 75. pantu un III pielikumu, un izdienas pensijas tiesības, kuras ir iegūtas no 2009. gada 14. jūlija, pamatojoties uz Īstenošanas pasākumu 49. pantu. Saistībā ar šo aspektu starp lietas dalībniekiem nav strīda par to, ka bijušie deputāti, uz kuriem attiecas abas šīs sistēmas, saņem divas atšķirīgas pensijas, un tikai vecuma pensiju reglamentē 75. panta 2. punkts, savukārt viņu pensijas apmērs ir samazināts saskaņā ar III pielikumu.

154 Precizējot, ka līdz Nolikuma spēkā stāšanās brīdim iegūtās vecuma pensijas tiesības paliek spēkā pēc šī datuma, 75. panta 2. punkta pirmajā teikumā tādējādi – netieši, bet tāpat kā Īstenošanas pasākumu 49. pantā – ir norādīts, ka šī garantija nevar attiekties uz jaunām vecuma pensijas tiesībām, kas iegūtas pēc šī datuma, jo tieši to iegūšana vairs nav juridiski iespējama. Turpretī, ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos iemeslus, 75. panta 2. punkta pirmo teikumu nevar interpretēt tādējādi, ka tajā ir apstiprināts vecuma pensijas apmēra nemainīgums.

155 Turpinājumā ir jāuzsver, ka 75. panta 2. punkta otrā teikuma pirmajā daļā ir norādīts, ka vecuma pensijas apmēru aprēķina, piemērojot III pielikumā paredzētos noteikumus. Turklāt šī teikuma otrajā daļā ir noteikts, ka ir jāizpilda divas prasības, proti, jāievēro atbilstošie valsts noteikumi, kas ir piemērojami attiecībā uz pensiju piešķiršanu, un jāiesniedz šīs pensijas izmaksas pieprasījums.

156 Vispārējā tiesa norāda, ka 75. panta 2. punkta otrajā teikumā ir skaidri nošķirtas "iegūtās vecuma pensijas tiesības" no "pensijām". Pirmkārt, ir acīmredzams, ka jēdziens "iegūtas" nav saistīts ar jēdzienu "pensijas", kas apstiprina, ka nav neiespējami pārskatīt to apmēru. Otrkārt, minēto pensiju apmēru, protams, nosaka, pamatojoties uz minētajām "[vecuma pensijas] tiesībām, kas iegūtas", bet, "piemērojot" III pielikumā paredzētos aprēķināšanas noteikumus. Šajā ziņā minētā 75. panta 2. punkta otrais teikums attiecas uz III pielikumu, tādējādi arī netieši uz šī pielikuma 2. panta 1. punktu. Tāpēc ir jānorāda uz apsvērumiem, kuri izklāstīti šī sprieduma 138.–141. punktā un saskaņā ar kuriem Parlamentam ir pienākums, ievērojot Savienības tiesību normas, kam ir augstāks juridiskais spēks, piemērot noteikumus par pensiju līmeni un nosacījumiem, kuri paredzēti attiecīgās dalībvalsts tiesību aktos.

157 Attiecībā uz divām papildu prasībām, kas minētas 75. panta 2. punkta otrajā teikumā, pietiek konstatēt, ka to mērķis nav, kā to apgalvo prasītāji, paredzēt nosacījumus, lai saņemtu viņu "iegūto tiesību" apgalvoto aizsardzību tādējādi, ka viņu pensiju apmēru nevar pārskatīt, bet tie ir nosacījumi, lai faktiski saņemtu šīs pensijas. Proti, bijušais deputāts var saņemt savu pensiju tikai tad, ja viņš izpilda attiecīgās dalībvalsts tiesību aktos tam paredzētos nosacījumus un ja viņš turklāt iesniedz III pielikuma 3. panta 2. punktā minēto pensijas izmaksas pieprasījumu. Tātad šīs prasības nav saistītas ar jebkādām garantijām par vecuma pensijas apmēra nemainīgumu.

158 Visbeidzot, Vispārējā tiesa konstatē, ka III pielikumā paredzētais pienākums piemērot noteikumus par vecuma pensiju līmeni un nosacījumiem, kas noteikti attiecīgās dalībvalsts tiesību aktos, ir jāpilda tikai Parlamentam. Savukārt pienākums ievērot divas šī sprieduma 157. punktā aprakstītās prasības ir jāpilda tikai minēto pensiju saņēmējiem.

d) Secinājumi

159 Izskatāmajā lietā Parlaments nav grozījis ne 75. pantu, ne III pielikuma 2. panta 1. punktu. Šie noteikumi netika mainīti. Tāpat Parlaments neapstrīd prasītāju vecuma pensijas tiesības, kas iegūtas līdz 2009. gada 14. jūlijam.

160 Konkrēti, piemērojot 75. pantu un III pielikuma 2. panta 1. punktu, Parlaments tikai ir pielāgojis prasītāju vecuma pensiju vai apgādnieka zaudējuma pensiju līmeni un nosacījumus, lai ņemtu vērā jaunos aprēķināšanas noteikumus, kas paredzēti Lēmumā Nr. 14/2018. Tādējādi ir grozīti tikai šo vecuma pensiju vai apgādnieka zaudējuma pensiju aprēķināšanas noteikumi atbilstoši jaunajiem norādījumiem, kas paredzēti Lēmumā Nr. 14/2018. Prasītāji turklāt neapgalvoja, ka Parlaments būtu nepareizi piemērojis Lēmuma Nr. 14/2018 noteikumus.

161 Turklāt Vispārējā tiesa salīdzinājumam norāda, ka iespēja pārskatīt pensiju apmēru jau tika pieļauta judikatūrā, izskatot strīdus attiecībā uz Savienības civildienestu. Pēc tās domām, ir skaidri jānošķir pensijas tiesību noteikšana un no tām izrietošo pabalstu izmaksas. Tādējādi saskaņā ar judikatūru iegūtās tiesības attiecībā uz pensiju noteikšanu nav pārkāptas, ja izmaiņas faktiski izmaksātajā apmērā izriet no tiesību vai normatīvo aktu grozījumiem, kas neskar pensijas tiesības pašas par sevi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2006. gada 29. novembris, *Campoli*/Komisija, T-135/05, EU:T:2006:366, 79. un 80. pants un tajos minētā judikatūra).

162 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, Parlaments, piemērojot Lēmuma Nr. 14/2018 noteikumus un tādējādi pieņemot apstrīdētos lēmumus, ir izpildījis pienākumu, kas tam ir noteikts 75. pantā un III pielikuma 2. panta 1. punktā. Jautājums, vai, šādi piemērojot Lēmuma Nr. 14/2018 noteikumus, Parlaments ir pārkāpis citas Savienības tiesību normas, kurām ir augstāks juridiskais spēks nekā minētajam 75. pantam vai III pielikumam, tiks izskatīts saistībā ar ceturto pamatu.

163 No visiem šiem apsvērumiem izriet, ka Parlaments varēja pamatoti balstīties uz 75. panta un III pielikuma noteikumiem, lai pieņemtu apstrīdētos lēmumus, nepārkāpjot tiesību normas.

164 Tādējādi otrais pamats ir jānoraida.

3. Par trešo pamatu, kas ir balstīts uz tiesību kļūdu Lēmuma Nr. 14/2018 kvalifikācijā un Īstenošanas pasākumu 75. panta 2. punktā paredzētās "[nepieciešamības izdot] likumu" kļūdainā piemērošanā

165 Šī trešā pamata pamatojumam prasītāji apgalvo, ka 75. panta 2. punkts attiecas tikai uz valsts tiesībām, kas pieņemtas, izdodot "likumu". Šī likumdevējam rezervētā joma ir paredzēta likumdošanas funkcijas aizsardzībai, pat pirms tiek nodrošināta katra atsevišķa deputāta aizsardzība. Taču Lēmums Nr. 14/2018 esot tikai parasts Deputātu palātas iekšējs lēmums, kuram nav likuma spēka. Tāpēc Lēmums Nr. 14/2018 esot piemērojams tikai tām personām, pret kurām Deputātu palāta īsteno savu kompetenci pieņemt normatīvos aktus, proti, attiecībā uz saviem darbiniekiem, kā arī šīs palātas locekļiem, kas pilda amata pienākumus līdz savu pilnvaru beigām.

166 Turklāt prasītāji apgalvo, ka 75. panta 2. punktā minētā atsauce uz "valsts tiesību aktiem" attiecas tikai uz nosacījumiem, kurus paredz attiecīgā dalībvalsts, lai bijušais Eiropas Parlamenta deputāts iegūtu vecuma pensijas tiesības. Savukārt šī atsauce, pēc prasītāju domām, neļaujot Parlamentam grozīt šo vecuma pensiju aprēķināšanas metodes.

167 Visbeidzot, ar apstrīdētajiem lēmumiem esot pārkāpts Hartas 17. pants, kā arī Romā 1950. gada 4. novembrī parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – "ECPAK") Pirmā papildu protokola 1. pants. Proti, šīs tiesību normas garantējot to, ka īpašumu var atņemt tikai atbilstoši "likumā" paredzētajiem nosacījumiem.

168 Parlaments lūdz noraidīt trešo pamatu kā nepamatotu.

169 Vispirms, ciktāl prasītāji pārmet Parlamentam viņu īpašumtiesību aizskārumu, jo viņu pensijas apmēra samazinājums neesot paredzēts "likumā", ir jākonstatē, ka šis arguments sakrīt ar ceturtajā pamatā izklāstīto argumentāciju. Tāpēc uz to ir jānorāda.

170 Turpinot – šis trešais pamats ir jānoraida kā neefektīvs, ciktāl tas attiecas uz šī sprieduma 135. punktā minētajiem prasītājiem. Proti, kā tika norādīts saistībā ar otro pamatu un it īpaši minētajā šī sprieduma 135. punktā, šie prasītāji ietilpst nevis 75. panta 2. punkta, bet 75. panta 1. punkta pirmās daļas piemērošanas jomā, jo viņi sāka saņemt savu pensiju pirms Deputātu nolikuma stāšanās spēkā. Tāpēc iespējamais 75. panta 2. punkta pārkāpums, ko pieļāvis Parlaments, katrā ziņā nevar izraisīt apstrīdēto lēmumu atcelšanu attiecībā uz minētajiem prasītājiem.

171 Tādējādi šis trešais pamats ir jāpārbauda tikai attiecībā uz prasītājiem, kas ir minēti šī sprieduma 148. punktā, proti, prasītājiem lietās T-390/19, T-393/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-411/19, T-413/19, T-417/19, T-425/19, T-430/19, T-436/19, T-441/19, T-442/19, T-444/19, T-445/19, T-452/19 un T-465/19.

172 75. panta 2. punkta otrajā teikumā ir paredzēts šādi:

"Personas, kas pensijas tiesības ir ieguvušas saskaņā ar šo pensiju sistēmu, saņem pensiju, ko aprēķina, pamatojoties uz tiesībām, kuras iegūtas, piemērojot minēto III pielikumu, ja tās atbilst attiecīgās dalībvalsts tiesību aktos tam paredzētajiem noteikumiem un ja tās ir iesniegušas minētā III pielikuma 3. panta 2. punktā norādīto pieprasījumu."

173 Kā norādīts šī sprieduma 155.–157. punktā, 75. panta 2. punkta otrajā teikumā ir nošķirti, pirmkārt, vecuma pensijas apmēra aprēķināšanas nosacījumi, kurus reglamentē tikai III pielikuma 2. panta 1. punkts, un, otrkārt, prasības, kas ir jāizpilda, lai faktiski saņemtu minētās pensijas, kas tostarp ietver prasību izpildīt "attiecīgās dalībvalsts tiesību aktos tam paredzēt[os] noteikum[us]". Turklāt no šī sprieduma 158. punkta izriet, ka minētās prasības ir jāievēro nevis Parlamentam, bet vecuma pensiju saņēmējiem.

174 Pirmkārt, pat pieņemot, ka 75. panta 2. punkta otrajā teikumā lietotais jēdziens "[dalīb]valsts tiesību akti" attiecas tikai uz valsts tiesību aktiem, izskatāmajā lietā tam, ka Lēmums Nr. 14/2018 netika pieņemts, izdodot "likumu" saskaņā ar Itālijas tiesībām, katrā ziņā nav nozīmes. Proti, kā atzīst paši prasītāji, Lēmuma Nr. 14/2018 mērķis nav grozīt tādas prasības, kas ir jāizpilda, lai faktiski saņemtu vecuma pensijas, piemēram, sasniegt tiesību aktos paredzēto vecumu, no kura bijušais deputāts var saņemt vecuma pensiju, vai arī nepildīt konkrētus amata pienākumus, kurus Itālijas likumdevējs uzskata par nesavietojamiem. Kā norāda paši prasītāji un apliecina nosaukums – "Mūža pabalstu un proporcionālas mūža pabalsta daļas, kā arī apgādnieka zaudējuma pabalstu apmēra jaunā noteikšana [..]" –, Lēmumā Nr. 14/2018 ir pielāgoti tikai vecuma pensiju aprēķināšanas nosacījumi.

175 Otrkārt, III pielikuma 2. panta 1. punktā, kas tieši reglamentē minēto pensiju apmēra aprēķināšanu, atsaucoties uz attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem, nav precizēts, ka šīs valsts tiesības ir jānosaka, izdodot "likumu". Plašākā nozīmē, nevienā III pielikuma noteikumā nav atsauces uz attiecīgās dalībvalsts "tiesību aktiem".

176 Tāpēc šis pamats ir balstīts uz acīmredzami nepareizu 75. panta 2. punkta interpretāciju, jo ar šo tiesību normu tāpat kā ar 75. panta 1. punktu nav prasīts, ka attiecīgās dalībvalsts tiesībās pensiju aprēķināšanas nosacījumi ir jāparedz, izdodot "likumu". Tāpēc tam, ka Lēmums Nr. 14/2018 netika pieņemts, izdodot likumu, nav nozīmes.

177 Tādējādi trešais pamats ir jānoraida.

4. Par ceturto pamatu, kas ir balstīts uz vairāku vispārēju Savienības tiesību principu pārkāpumu

178 Ceturtajam pamatam ir trīs daļas. Pirmā daļa attiecas uz tiesiskās drošības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principu pārkāpumu, kā arī īpašumtiesību aizskārumu. Otrā daļa attiecas uz samērīguma principa pārkāpumu. Trešās daļas priekšmets ir vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums.

179 Vispirms Vispārējā tiesa konstatē, ka saskaņā ar 75. pantu un III pielikumu, kā to būtībā apgalvo Parlaments, tam ir jāaprēķina un attiecīgā gadījumā jāatjaunina to bijušo Eiropas Parlamenta deputātu pensiju apmērs, kas bija ievēlēti no Itālijas un kam ir piemērojamas šīs tiesību normas, un jāizdara secinājumi no Lēmuma Nr. 14/2018 tik ilgi, kamēr šis valsts lēmums ir spēkā, kā tas pašlaik ir, ja šīs normas nav atcēlusi vai atsaukusi Deputātu palāta vai arī ja tās nav atcēlusi *Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati* (Deputātu palātas Jurisdikcijas padome).

180 Tomēr Parlamentam kā Savienības iestādei, īstenojot 75. pantu un III pielikuma 2. panta 1. punktu, saskaņā ar Hartas 51. panta 1. punktu ir jāievēro pēdējās minētās noteikumi. Tas tā ir, pirmkārt, neraugoties uz apstākli, ka Lēmuma Nr. 14/2018 pieņemšanas laikā Deputātu palāta neīstenoja Savienības tiesības un tāpēc tai nebija jāievēro Hartas noteikumi, un, otrkārt, kā uzsvēra Tiesa līgumu slēgšanas jomā (spriedums, 2020. gada 16. jūlijs, *ADR Center*/Komisija, C-584/17 P, EU:C:2020:576, 86. punkts), pat ja Itālijas tiesībās netiek nodrošinātas tās pašas garantijas, kas piešķirtas ar Hartu un Savienības vispārējiem tiesību principiem.

181 Tādējādi Parlaments, nosakot prasītāju pensiju apmēru, varēja neievērot jaunos nosacījumus par Deputātu palātas bijušo deputātu pensiju aprēķināšanu, kas paredzēti Lēmumā Nr. 14/2018, tikai tad, ja ar Lēmuma Nr. 14/2018 noteikumu piemērošanu tiktu pārkāpta Harta vai Savienības vispārējie tiesību principi (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumus, 2016. gada 5. aprīlis, *Aranyosi* un *Căldăraru*, C-404/15 un C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 88. punkts; 2018. gada 25. jūlijs, *Minister for Justice and Equality* (Tiesu sistēmas nepilnības), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 59., 73. un 78. punkts, kā arī 2018. gada 25. jūlijs, *Generalstaatsanwaltschaft* (Apcietinājuma apstākļi Ungārijā), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 59. punkts).

182 Šajos apstākļos, tā kā Vispārējā tiesa nav kompetenta tieši izvērtēt Lēmuma Nr. 14/2018 tiesiskumu, ne it īpaši tā saderību ar Hartu, tai, ņemot vērā prasītāju argumentus, izskatāmajā lietā tikai ir jāpārbauda, vai Parlaments, piemērojot jaunos aprēķināšanas nosacījumus, kas ir paredzēti šajā valsts lēmumā, ir pārkāpis Hartas noteikumus un Savienības vispārējos tiesību principus, kā to apgalvo minētie prasītāji.

a) Par ceturtā pamata pirmo daļu, kas ir balstīta uz tiesiskās drošības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principu pārkāpumu, kā arī īpašumtiesību aizskārumu

183 Pirmajā daļā prasītāji apgalvo, ka ar apstrīdētajiem lēmumiem ir apdraudēts viņu iegūto tiesību nemainīgums un tiesiskā paļāvība, kuru radīja atbilstošās tiesību normas, kas bija spēkā viņu pilnvaru pildīšanas laikā. Precīzāk, Parlaments esot pārkāpis tiesiskās drošības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principus, atzīstot, ka Lēmums Nr. 14/2018 prasītāju pensiju sistēmām bija jāpiemēro automātiski. Pēc šo pēdējo minēto domām, no judikatūras, it īpaši no 2011. gada 18. oktobra sprieduma *Purvis* /Parlaments (T-439/09, EU:T:2011:600) izrietot, gluži pretēji, ka pasākumi, ar kuriem tiek nelabvēlīgi grozīta pensijas tiesību sistēma, nedrīkst ietekmēt iegūtās tiesības. Turklāt Parlaments esot grozījis šīs

iegūtās tiesības ar atpakaļejošu spēku un pilnībā neparedzami. Papildus tam, ja prasītāji ir ieguvuši savas pensijas tiesības laikā, kad bija spēkā DIP noteikumi, tie esot uzskatāmi par trešām personām un viņi vairs neesot Parlamenta un Deputātu palātas tiesiskā regulējuma izstrādes kompetencē. Turklāt, tā kā deputāti varēja brīvprātīgi iesaistīties ar III pielikumu izveidotajā pensiju sistēmā, pensijas tiesību aizskārums ar apstrīdētajiem lēmumiem esot vēl smagāks tiesiskās paļāvības aizsardzības principa aizskārums.

184 Atbildot uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumu, prasītāji arī izvirzīja iebildi par 75. panta un III pielikuma 2. panta 1. punkta prettiesiskumu, ja šīs abas tiesību normas būtu jāinterpretē tādējādi, ka Parlamentam ar tām ir atļauts pieņemt pasākumus, kuriem ir atpakaļejoša iedarbība uz galīgi iegūtajām pensijas tiesībām, pārkāpjot tiesiskās drošības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principus.

185 Turklāt prasītāji apgalvo, ka apstrīdētie lēmumi ar tajos paredzēto pensiju apmēra samazinājumu aizskar viņu īpašumtiesības un izskatāmajā lietā to neattaisno nekādi vispārējo interešu apsvērumi, vai arī Parlaments tos pat nav minējis. Turklāt apstrīdētajos lēmumos neesot izvērtēts prasītājiem uzliktais finanšu slogs un nav izsvērtas attiecīgās intereses. Tādējādi, pieņemot apstrīdētos lēmumus, esot pārkāpts Hartas 17. pants, jo ar tiem prasītāju pensiju sistēmās esot paredzēti grozījumi ar atpakaļejošu spēku, tos nepamatojot ar likumīgu mērķi.

186 Parlaments lūdz noraidīt ceturtā pamata pirmo daļu pamatu kā nepamatotu.

1) Par iebildumu, kas ir balstīts uz tiesiskās drošības principa pārkāpumu

187 Tiesiskās drošības princips – viens no Savienības tiesību vispārējiem principiem – prasa, lai tiesību normas būtu skaidras un precīzas, un tā mērķis ir nodrošināt, ka ir iespējams paredzēt tos gadījumus un juridiskās attiecības, kas ir saistīti ar Savienības tiesībām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 18. oktobris, *Purvis*/Parlaments, T-439/09, EU:T:2011:600, 65. punkts un tajā minētā judikatūra).

188 Jāizskata prasītāju izvirzītā iebilde par prettiesiskumu un jānoskaidro, vai ar 75. pantu un III pielikuma 2. panta 1. punktu, kā viņi apgalvo, Parlamentam ir atļauts pieņemt pasākumus ar atpakaļejošu iedarbību par galīgi iegūtām pensijas tiesībām, lai gan ar šādu interpretāciju ir pārkāpts tiesiskās drošības princips.

189 Šī iebilde par prettiesiskumu ir jānoraida, jo tā ir balstīta uz nepareizu pieņēmumu, saskaņā ar kuru Parlamentam esot atļauts grozīt iegūtās vecuma pensijas tiesības. Taču šādas pilnvaras tam nav piešķirtas ne ar 75. pantu, ne ar III pielikuma 2. panta 1. punktu. Gluži pretēji, ar minētajām tiesību normām ir prasīts respektēt šīs iegūtās vecuma pensijas tiesības.

190 Tomēr tas nenozīmē, ka pirms Deputātu nolikuma stāšanās spēkā minēto pensiju apmērs tika noteikts galīgi un tas ir nemainīgs.

191 Proti, un kā izriet no apsvērumiem, kas ir izklāstīti šī sprieduma 126.–161. punktā saistībā ar otro pamatu, ir jānošķir "iegūtās pensijas tiesības" un "pensijas" no "pensiju apmēra". Lai gan "pensijas tiesības" ir iegūtas galīgi un tās nevar mainīt un lai gan pensijas turpina maksāt, nekas neliedz palielināt vai samazināt pensiju apmēru. Gluži pretēji, ņemot vērā 75. panta noteikumus un noteikumu par identisku pensiju, Parlamentam ir pienākums aprēķināt minēto vecuma pensiju apmēru, piemērojot tos pašu noteikumus par pensiju līmeni un nosacījumiem, kas ir paredzēti attiecīgās dalībvalsts tiesībās.

192 Tādējādi prasītāji nav pierādījuši, ka ar 75. pantu un III pielikuma 2. panta 1. punktu ir pārkāpts tiesiskās drošības princips. Tādējādi iebilde par prettiesiskumu ir nepamatota.

193 Turpinājumā ir jāpārbauda, vai, pieņemot apstrīdētos lēmumus uz šo tiesību normu pamata, ir pārkāpts tiesiskās drošības princips.

194 No otrā pamata pārbaudes izriet, ka 75. pantā skaidri un precīzi ir paredzēts, ka vecuma pensiju apmēru aprēķina saskaņā ar III pielikuma 2. panta 1. punkta norādījumiem, ar ko ir ieviests noteikums par identisku pensiju un ir noteikts, ka "[vecuma pensiju] līmenis un nosacījumi ir tādi paši" kā pensijām, kuras izskatāmajā lietā saņem Deputātu palātas locekļi.

195 Tādējādi šajos noteikumos, kas netika grozīti no Deputātu nolikuma stāšanās spēkā brīža, skaidri ir paredzēta iespēja pārskatīt vecuma pensiju apmēru, to palielinot vai samazinot, lai ņemtu vērā atbilstošus grozījumus attiecīgās dalībvalsts tiesībās. Turklāt ir jāatgādina, ka saistībā ar otrā pamata pārbaudi tika secināts, ka apstrīdētie lēmumi tika pieņemti saskaņā ar 75. panta un III pielikuma 2. panta 1. punkta noteikumiem.

196 Tiesību akts ar atpakaļejošu spēku, nepārkāpjot tiesiskās drošības principu, tiek piemērots tad, ja ir pietiekami skaidri paredzēts pretējais, kas no teksta vai mērķiem ļauj secināt, ka šajā tiesību aktā nav paredzētas normas vienīgi attiecībā uz nākotni (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 17. jūlijs, *Panasonic Italia* u.c., C-472/12, EU:C:2014:2082, 57. punkts un tajā minētā judikatūra).

197 Tā ir taisnība, ka apstrīdētie lēmumi tika pieņemti 2019. gada 11. aprīlī un – attiecībā uz *L. A. Florio* lietā T-465/19 – 2019. gada 11. jūnijā un ka tie rada sekas pirms šiem datumiem, proti, 2019. gada 1. janvārī. Tomēr ar to vien nepietiek, lai pierādītu, ka, piemērojot jauno pensiju apmēru no šīs dienas, Parlaments nav ievērojis tiesiskās drošības principu.

198 Apstāklis, ka prasītāju pensiju apmērs tika grozīts no 2019. gada 1. janvāra, ir izskaidrojams ar to, ka Parlamentam saskaņā ar III pielikuma 2. panta 1. punkta noteikumiem bija pienākums pensijām piemērot tādus pašus nosacījumus, kādi ir paredzēti attiecīgās dalībvalsts tiesībās. Taču ir neapšaubāmi, ka viens no šiem "nosacījumiem", lai piemērotu jaunos minēto pensiju aprēķināšanas noteikumus, ir noteikt to piemērošanas sākuma datumu.

199 Šajā ziņā no Lēmuma Nr. 14/2018 1. panta 1. punkta skaidri izriet, ka "no 2019. gada 1. janvāra [pensijas] apmēru [..] aprēķina, piemērojot jaunos šajā lēmumā paredzētos nosacījumus".

200 Tādējādi saskaņā ar III pielikuma 2. panta 1. punktu prasītājiem no 2019. gada 1. janvāra vairs nebija tiesību saņemt pensijas, kuru apmērs bija aprēķināts līdz šim datumam. Gluži pretēji, no 2019. gada 1. janvāra bija jāmaksā tikai tās pensijas, kuru apmērs tika pielāgots atbilstoši Lēmumā Nr. 14/2018 paredzētajiem noteikumiem.

201 Protams, būtu bijis labāk, ja apstrīdētie lēmumi tiktu pieņemti līdz 2019. gada 1. janvārim, nevis pēc šī datuma. Tomēr šim apstāklim izskatāmajā lietā nav nozīmes. Pienākums piemērot prasītāju pensijām jaunos aprēķināšanas noteikumus no šī datuma ir paredzēts nevis apstrīdētajos lēmumos, bet III pielikuma 2. panta 1. punktā. Šajā nozīmē ar apstrīdētajiem lēmumiem tikai ir īstenots tas, kas tieši izriet no III pielikuma 2. panta 1. punkta un kas tādējādi ietver to, ka summas, kuras ir nepamatoti izmaksātas laikposmā no 2019. gada 1. janvāra līdz to pieņemšanas dienai, attiecīgi 2019. gada 11. aprīlim un 2019. gada 11. jūnijam, ir jāatlīdzina.

202 No iepriekš minētā izriet, ka prasītāji nav pierādījuši, ka tiesiskās drošības princips izskatāmajā lietā ir ticis pārkāpts. Proti, III pielikuma noteikumos bija paredzēts, ka prasītāju jaunais pensiju apmērs stājas spēkā 2019. gada 1. janvārī. Taču III pielikuma noteikumi tika pieņemti nevis pēc 2019. gada 1. janvāra, bet ilgu laiku pirms šī datuma. Turklāt prasītāji neapgalvo un lietas materiālos nav atrodams kāds pierādījums tam, ka Parlaments šos jaunos apmērus ir piemērojis līdz 2019. gada 1. janvārim, proti, pirms Lēmumā Nr. 14/2018 šajā nolūkā noteiktās dienas. Visbeidzot, kā tas ir norādīts šī sprieduma 17. punktā, 2019. gada janvārī Parlaments informēja prasītājus par to, ka viņiem, iespējams, tiks piemēroti Lēmuma Nr. 14/2018 noteikumi. Tāpat arī Parlaments, kā tas ir norādīts šī sprieduma 19. punktā, 2019. gada februārī apstiprināja, ka šis lēmums prasītāju situācijai ir jāpiemēro automātiski. Tādējādi prasītāji pirms apstrīdēto lēmumu pieņemšanas tika informēti par viņu pensiju apmēra aprēķināšanai piemērojamo noteikumu izmaiņām.

203 Šo secinājumu neatspēko 2011. gada 18. oktobra spriedums *Purvis*/Parlaments (T-439/09, EU:T:2011:600), uz kuru atsaucas prasītāji. Šajā ziņā, pirmkārt, ir jākonstatē, ka prasītājs šajā lietā vēl nebija ieguvis pensijas tiesības. Otrkārt, minētais prasītājs neapstrīdēja jebkādu savas pensijas apmēra samazinājumu, bet to, ka tika noraidīts viņa lūgums piešķirt viņa brīvprātīgo papildu pensiju daļēji kapitāla formā. Tādējādi 2011. gada 18. oktobra spriedumā *Purvis*/Parlaments (T-439/09, EU:T:2011:600) izskatītie apstākļi nav saistīti ar prasītāju situāciju, kas ir aplūkota šajās prasībās. Turklāt, ciktāl pēdējie minētie no šī sprieduma secina, ka iegūtās pensijas tiesības nedrīkst aizskart, ir tikai jāatgādina, kā tas it īpaši minēts šī sprieduma 191. punktā, ka Parlaments respektēja viņu iegūtās pensijas tiesības un grozīja tikai viņu pensiju apmēru.

204 Tādējādi pirmais iebildums, kas balstīts uz tiesiskās drošības principa pārkāpumu, ir jānoraida.

2) Par iebildumu, kas ir balstīts uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu

205 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesības pieprasīt tiesiskās paļāvības aizsardzību attiecas uz ikvienu privātpersonu, kas ir situācijā, no kuras izriet, ka Savienības administrācija tai ir radījusi pamatotas cerības. Par šādām garantijām ir uzskatāma precīza, beznosacījumu un saskaņota informācija no pilnvarotiem un ticamiem avotiem. Turpretim neviens nevar atsaukties uz šī principa neievērošanu, ja administrācija viņam nav sniegusi konkrētus solījumus. Visbeidzot sniegtajam solījumiem ir jāatbilst piemērojamajām normām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 3. decembris, Čehijas Republika/Parlaments un Padome, C-482/17, EU:C:2019:1035, 153. punkts un tajā minētā judikatūra).

206 Līdzīgu iemeslu dēļ, kas ir izklāstīti šī sprieduma 189.–191. punktā, vispirms ir jānoraida prasītāju iebilde par prettiesiskumu, kurā viņi apgalvo, ka tad, ja 75. pants un III pielikuma 2. panta 1. punkts būtu jāinterpretē tādējādi, ka Parlamentam ar tiem ir atļauts pieņemt pasākumus ar atpakaļejošu iedarbību uz galīgi iegūtajām pensijas tiesībām, ar šādu interpretāciju tiktu pārkāpts tiesiskās paļāvības aizsardzības princips.

207 Proti, šī iebilde par prettiesiskumu ir balstīta uz kļūdainu pieņēmumu, ka Parlamentam esot atļauts grozīt iegūtās vecuma pensijas tiesības, lai gan tas tā nav. Saskaņā ar 75. pantu un III pielikuma 2. panta 1. punktu grozāms ir tikai minēto pensiju apmērs.

208 Turklāt prasītāji nav ne pierādījuši, ne apgalvojuši, ka Parlaments būtu sniedzis viņiem arī tādas garantijas, kas nav paredzētas 75. pantā un III pielikuma 2. panta 1. punktā. Taču ir acīmredzami, ka abos šajos pantos nav noteikts, ka prasītāju pensiju apmēram ir jāpaliek nemainīgam.

209 Proti, izvērtējot otro pamatu, kas it īpaši izdarīts šī sprieduma 138.–141. punktā, tika konstatēts, ka Parlaments bija sniedzis prasītājiem tikai vienu konkrētu un beznosacījuma garantiju, proti, nodrošināt viņiem pensiju, kuras līmenis un nosacījumi ir tādi paši kā tās pensijas līmenis un noteikumi, ko saņem tās dalībvalsts parlamenta apakšpalātas locekļi, no kuras viņi tika ievēlēti, izskatāmajā lietā Deputātu palātas deputāti.

210 Pareizi piemērojot Lēmuma Nr. 14/2018 noteikumus, lai pieņemtu apstrīdētos lēmumus, Parlaments tādējādi neatkāpās no garantijas, kuru tas bija sniedzis prasītājiem, kad tie pievienojās ar III pielikumu ieviestajai pensiju sistēmai.

211 Otrais iebildums, kas ir balstīts uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu, tādējādi ir jānoraida.

3) Par iebildumu, kas ir balstīts uz īpašumtiesību pārkāpumu

212 Saskaņā ar judikatūru Hartas 17. panta 1. punktā garantētās īpašumtiesības ir Savienības tiesībās nostiprinātās pamattiesības, kuru ievērošana ir Savienības tiesību aktu tiesiskuma priekšnosacījums. Turklāt šis noteikums, ar kuru tiek atzītas ikvienas personas tiesības uz īpašumu, kas iegūts likumīgi, ietver tiesību normu, kuras mērķis ir piešķirt tiesības privātpersonām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 23. maijs, *Steinhoff* u.c./ECB, T-107/17, EU:T:2019:353, 96. punkts un tajā minētā judikatūra).

213 Tomēr ir jāatgādina, ka Hartas 17. panta 1. punktā garantētās īpašumtiesības nav absolūtas un ka var noteikt to īstenošanas ierobežojumus, kurus attaisno izvirzītie Savienības vispārējo interešu mērķi. Tādējādi, kā izriet no Hartas 52. panta 1. punkta, īpašuma tiesību izmantošanu var ierobežot ar nosacījumu, ka šie ierobežojumi ir paredzēti likumā, tiešām atbilst sasniedzamajiem vispārējo interešu mērķiem un attiecībā uz sasniedzamo mērķi nav pārmērīga un nepieļaujama iejaukšanās, kas skar šādi garantēto tiesību pašu būtību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 13. jūnijs, *Florescu* u.c., C-258/14, EU:C:2017:448, 51. un 53. punkts un tajos minētā judikatūra).

214 Visbeidzot, lai noteiktu pamattiesību uz īpašumtiesību ievērošanu apmēru, ņemot vērā Hartas 52. panta 3. punktu, ir jāņem vērā ECPAK Pirmā papildu protokola 1. pants, kurā ir nostiprinātas šīs tiesības (skat. spriedumu, 2017. gada 13. jūnijs, *Florescu* u.c., C-258/14, EU:C:2017:448, 49. punkts un tajā minētā judikatūra).

215 Izskatāmajā lietā ir jāatgādina, ka apstrīdētajos lēmumos saskaņā ar noteikumu par identisku pensiju ir piemērota jaunā aprēķināšanas metode, ko Lēmumā Nr. 14/2008 ir paredzēts piemērot prasītāju vecuma pensijām vai apgādnieka zaudējuma pensijām. Lēmuma Nr. 14/2018 tiesiskuma pārbaude attiecībā uz Itālijas tiesībām ir rezervēta Itālijas kompetentajām iestādēm, savukārt Savienības tiesai ir jāpārbauda, vai, piemērojot šī lēmuma noteikumus apstrīdētajos lēmumos, Parlaments ir pārkāpis Hartas noteikumus (skat. šī sprieduma 62.–65., kā arī 182. punktu). It īpaši attiecībā uz šo iebildumu, kas ir balstīts uz Hartas 17. panta 1. punktā garantēto īpašumtiesību aizskārumu, ir jākonstatē, ka prasītāji nesniedz nevienu konkrētu pierādījumu, saskaņā ar kuru šīs tiesības garantē atšķirīgu – pat augstāku – aizsardzības līmeni nekā Itālijas tiesībās nodrošinātās garantijas. Vispārējā tiesa konstatē, ka Lēmuma Nr. 14/2018 tiesiskumu pašlaik pārbauda *Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati* (Deputātu palātas Jurisdikcijas padome) un ka Parlaments tiesas sēdē ir norādījis, ka arī turpmāk saskaņā ar noteikumu par identisku pensiju tas piemēros jebkurus Lēmuma Nr. 14/2018 grozījumus, ko attiecībā uz prasītāju pensijām būs pieņēmušas Itālijas kompetentās iestādes.

216 Šajā gadījumā nav strīda par to, ka Parlaments nevis liedza prasītājiem daļu no viņu pensijas tiesībām, bet tikai samazināja šo pensiju apmēru, kā tas paredzēts šajā jomā piemērojamajās tiesību normās. Turklāt, atbildot uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumu, Parlaments iesniedza tabulu, kurā ir precīzi norādīts šī samazinājuma apmērs katram prasītājam. Saskaņā ar Parlamenta sniegto informāciju pensijas tika samazinātas par 9 līdz 65 %, ņemot vērā katra prasītāja personisko situāciju. Četriem prasītājiem pensijas apmērs tika samazināts par 50 % un vairāk, un attiecīgi viņu pensiju jaunais apmērs ir no 1569,14 EUR līdz 1985,42 EUR. Jākonstatē, ka šo četru prasītāju pensijas ir saistītas ar attiecīgā bijušā deputāta pilnvaru termiņu attiecīgi uz pieciem vai desmit gadiem un ka saskaņā ar Lēmuma Nr. 14/2008 1. panta 2. punktu jaunās aprēķināšanas metodes pamatā ir individuālās iemaksas. Katrā ziņā prasītāji neizvirza pamatotus un individuālus argumentus, kas būtu balstīti uz pensiju apmēra samazinājuma apjomu viņu konkrētajā gadījumā. Viņi tikai min vispārīgus argumentus, saskaņā ar kuriem īpašumtiesības izslēdzot pensiju apmēra samazinājumu izskatāmajā lietā, ņemot vērā apgalvotās atpakaļejošās sekas un apgalvoto augstāku sabiedrības interešu neesamību. Papildus ir jāatgādina, ka Savienības tiesību akta tiesiskuma novērtējums saistībā ar pamattiesībām katrā ziņā nevar būt balstīts uz apgalvojumiem, kas izriet no šī akta sekām konkrētā gadījumā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 8. septembris, Komisija un Padome/*Carreras Sequeros* u.c., C-119/19 P un C-126/19 P, EU:C:2020:676, 153. punkts un tajā minētā judikatūra).

217 Šajā ziņā ir jāsniedz šādas papildu norādes.

218 Jau ir nospriests, ka tad, ja tiesību aktos ir paredzēts automātiski izmaksāt sociālo pabalstu, piemēram, vecuma vai apgādnieka zaudējuma pensiju, tie izraisa mantisku interesi, kas attiecībā uz personām, kuras atbilst šiem nosacījumiem, ietilpst Hartas 17. panta piemērošanas jomā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 13. jūnijs, *Florescu* u.c., C-258/14, EU:C:2017:448, 50. punkts un tajā minētā judikatūra). Tādējādi prasītāju pensijas ietilpst Hartas 17. panta materiālās piemērošanas jomā.

219 Turklāt, pat ja apstrīdētie lēmumi neizraisa prasītāju pensiju tiešu atņemšanu, ar tiem tomēr tiek samazināts to apmērs. Šajā nozīmē apstrīdētie lēmumi ierobežo prasītāju īpašumtiesības (šajā nozīmē skat. ECT, 2015. gada 1. septembris, *Da Silva Carvalho Rico* pret Portugāli, CE:ECHR:2015:0901DEC001334114, 31.–33. pants un tajos minētā judikatūra). Turklāt Parlaments tiesas sēdē atzina šādu ierobežojumu.

220 Tādējādi ir jāpārbauda, vai ar šo ierobežojumu ir respektēta prasītāju īpašumtiesību būtība, vai tas ir paredzēts likumā, vai tas atbilst vispārējo interešu mērķim un vai tas ir nepieciešams tā sasniegšanai.

221 Šajā ziņā apstāklim, ka Parlaments neveica šādu pārbaudi, izskatāmajās lietās nav nozīmes. Proti, šāda pārbaude nav obligāta procesuāla formalitāte, kas Parlamentam jāveic pirms apstrīdēto lēmumu pieņemšanas. Nozīme ir tikai tam, ka konkrētas šī lēmuma izraisītās sekas neaizskar prasītāju īpašumtiesību būtību.

222 Pirmkārt, Hartas 17. pantā nostiprinātās īpašumtiesības nevar interpretēt tādējādi, ka tās dod tiesības uz konkrēta apmēra pensiju (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 13. jūnijs, *Florescu* u.c., C-258/14, EU:C:2017:448, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).

223 Otrkārt, attiecīgo prasītāju īpašumtiesību ierobežojums izskatāmajā lietā ir paredzēts likumā.

224 Pirmkārt, apstrīdētie lēmumi ir balstīti uz 75. pantu un III pielikuma 2. panta 1. punktu. Šajā ziņā šī sprieduma 195. punktā ir norādīts, ka III pielikuma noteikumi netika grozīti no Deputātu nolikuma stāšanās spēkā brīža. Turklāt III pielikuma 2. panta 1. punktā ir noteikts, ka pensiju apmērs ir jāpielāgo, to samazinot vai palielinot, lai ņemtu vērā atbilstošās izmaiņas attiecīgās dalībvalsts tiesību vai normatīvajos aktos. Tādējādi apstrīdētajos lēmumos, pielāgojot prasītāju pensiju apmēru, netika mainīta Savienības tiesībās noteikto pensijas tiesību būtība.

225 Otrkārt, Vispārējā tiesa konstatē, ka jaunie šo pensiju aprēķināšanas noteikumi pietiekami skaidri un precīzi ir paredzēti Lēmuma Nr. 14/2018 noteikumos, ko prasītāji arī neapstrīd. Turklāt prasītāju minētajam apstāklim, ka lēmums netika pieņemts, izdodot "likumu" saskaņā ar Itālijas tiesībām, nav nekādas ietekmes. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru jēdziens "likums" ir jāsaprot "materiālā", nevis "formālā" nozīmē. Tādējādi tas ietver kopumu, ko veido rakstītās tiesības, tostarp infraleģislatīvie normatīvie akti, kā arī judikatūra, kurā tie tiek interpretēti (skat. ECT, 2018. gada 18. janvāris, *Fédération nationale des associations et syndicats de sportifs* (*FNASS*) un citi pret Franciju, CE:ECHR:2018:0118JUD004815111, 160. punkts un tajā minētā judikatūra).

226 Treškārt, Parlaments apgalvo, ka Lēmumā Nr. 14/2018 ir norādīts prasītāju īpašumtiesību ierobežojuma pamatojums, jo Deputātu palātas Prezidijs nolēma pielāgot šīs palātas locekļiem izmaksāto pensiju apmēra aprēķināšanas metodi. Precīzāk, Lēmumu Nr. 14/2018 pamato mērķis pensiju apmēru, kas tiek izmaksāts visiem deputātiem, pielāgot uz iemaksām balstītai aprēķina sistēmai. Turklāt, pēc Parlamenta domām, no Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūras izriet, ka valstij ir plaša rīcības brīvība, it īpaši pieņemot politiku, lai ietaupītu publiskos līdzekļus, vai likumus, ar ko smagas ekonomiskās krīzes apstākļos tiek ieviesti taupības pasākumi.

227 Šajā ziņā Vispārējā tiesa norāda, ka, ņemot vērā III pielikuma 2. panta 1. punktu, apstrīdēto lēmumu pieņemšana ir noteikti atkarīga no kompetento Itālijas iestāžu izvēles. Tāpat izvirzītā vispārējo interešu mērķa novērtējumā nevar neņemt vērā mērķus, kas bija Lēmuma Nr. 14/2018 pieņemšanas pamatā.

228 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka Parlamenta minētais mērķis ir skaidri minēts Lēmuma Nr. 14/2018 preambulā. Proti, tajā ir precizēts, ka šī lēmuma mērķis ir "pēc iemaksu metodes pārrēķināt mūža pabalstu, proporcionālas mūža pabalsta daļas un reversijas pabalstu, uz kuriem tiesības iegūtas saskaņā ar tiesisko regulējumu, kas bija spēkā 2011. gada 31. decembrī, apmēru" un ka, "piemērojot jauno spēkā esošo pabalsta aprēķināšanas metodi, [nevar] iegūt summu, kas ir lielāka par pašreiz izmaksāto".

229 Turklāt paši prasītāji savos prasības pieteikumos atzīst, ka "valsts līmenī Lēmuma Nr. 14/2018 piemērošana ir viens no vispārējiem pasākumiem un tā mērķis ir samazināt [Itālijas] valsts izdevumus". Šo apgalvojumu apstiprina viena no viņu atbildēm uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumiem. Tajā viņi norāda, ka "ar Lēmumu Nr. 14/2018 noteiktā samazinājuma *ratio legis* ir samazināt [Itālijas] valsts kases izdevumus".

230 No iepriekš minētā izriet, ka Lēmuma Nr. 14/2018 mērķis ir racionalizēt publiskos izdevumus, veicot taupības pasākumus. Taču Savienības tiesa šo mērķi jau ir atzinusi par vispārējo interešu mērķi, kas var attaisnot pamattiesību aizskārumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 13. jūnijs, *Florescu* u.c., C-258/14, EU:C:2017:448, 56. punkts un tajā minētā judikatūra; šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. arī spriedumu, 2018. gada 14. decembris, FV/Padome, T-750/16, EU:T:2018:972, 108. punkts).

231 Jāatzīst, ka arī apstrīdētajos lēmumos ir izvirzīts šāds leģitīms mērķis, jo to pieņemšanai nav autonomas pastāvēšanas iemesla, bet, gluži pretēji, kā tas precizēts šī sprieduma 227. punktā, tā ir atkarīga no Itālijas kompetento iestāžu izvēles. Tajā pašā laikā apstrīdētajos lēmumos ir izvirzīts vēl viens leģitīms mērķis, kas skaidri norādīts III pielikuma 2. panta 1. punktā, proti, piešķirt prasītājiem pensijas, kuru līmenis un nosacījumi ir tādi paši kā pensijām, kuras saņem Deputātu palātas locekļi.

232 Ceturtkārt, runājot par nepieciešamību pieņemt Lēmumu Nr. 14/2018 un līdz ar to apstrīdētos lēmumus, Tiesa jau ir nospriedusi, ka, ņemot vērā īpašo ekonomisko situāciju, kas ilgst vairākus gadus, dalībvalstīm ir plaša rīcības brīvība, pieņemot lēmumus ekonomikas jomā, un ka tās vislabāk spēj definēt pasākumus, ar kuriem ir iespējams sasniegt izvirzīto mērķi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 13. jūnijs, *Florescu* u.c., C-258/14, EU:C:2017:448, 57. punkts). Tāpat Eiropas Cilvēktiesību tiesa jau ir nospriedusi, ka lēmums pieņemt tiesību aktus par sociālajiem pabalstiem parasti ietver politisku, ekonomisku un sociālu jautājumu pārbaudi. No tā izriet, ka valstīm ir plaša rīcības brīvība, it īpaši pieņemot politiku attiecībā uz publisko līdzekļu taupīšanu, vai likumus, ar ko tiek ieviesti taupības pasākumi, kas veicami nopietnas ekonomiskas krīzes apstākļos (šajā nozīmē, skat. ECT, 2018. gada 10. jūlijs, *Achille Claudio Aielli* un citi pret Itāliju un *Giovanni Arboit* un citi pret Itāliju, CE:ECHR:2018:0710DEC002716618, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).

233 Taču prasītāji nav pierādījuši, ka Lēmumā Nr. 14/2018 paredzētie noteikumi nebija vajadzīgi, lai sasniegtu mērķus, kas aprakstīti šī sprieduma 230. un 231. punktā. Prasītāji arī nemin, ka būtu kādi citi mazāk ierobežojoši pasākumi, kas būtu ļāvuši sasniegt šos mērķus.

234 Turklāt no juridiskā dienesta atzinuma 13. un 16. punkta izriet, ka Lēmumā Nr. 14/2018, it īpaši šī lēmuma 1. panta 6. un 7. punktā, ir iekļauti vairāki noteikumi, kas garantē tā samērīgumu. Šajā ziņā, atbildot uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumu, Parlaments iesniedza tabulu, kurā ir norādīts, ka Lēmuma Nr. 14/2018 1. panta 6. punkta noteikumus tas piemēroja par labu divpadsmit prasītājiem. Saskaņā ar minētajiem noteikumiem viņu pārrēķinātās pensijas jaunais apmērs palielinājās uz pusi. Tāpat Parlaments tiesas sēdē norādīja, un to neapstrīdēja prasītāji, ka neviens no viņiem nelūdza piemērot Lēmuma Nr. 14/2018 1. panta 7. punkta noteikumus. Taču šie noteikumi ļauj palielināt to

personu pensijas apmēru, kuras nesaņem citus gada ienākumus, kas pārsniedz sociālā pabalsta gada apmēru, un kuri cieš no smagas slimības, kuru ārstēšanai ir nepieciešamas vitāli svarīgas terapijas vai kuri cieš no patoloģijām, kas izraisa 100 % invaliditāti.

235 Vispārējā tiesa, protams, neizslēdz, ka sekas, ko apstrīdētie lēmumi rada prasītājiem, var sasniegt zināmu smaguma robežu. Tomēr šī smaguma robeža pati par sevi neļauj secināt, ka apstrīdētie lēmumi rada pārāk nelabvēlīgu situāciju salīdzinājumā ar izvirzītajiem mērķiem, it īpaši ņemot vērā attiecīgo pensiju apmēra samazinājumu, jauno absolūto pensiju apmēru, kas noteikts saistībā ar attiecīgā bijušā Eiropas Parlamenta deputāta pilnvaru laiku, kā arī apstākli, ka, piemērojot jauno aprēķināšanas metodi, tiek ņemtas vērā viņa individuāli veiktās iemaksas. Turklāt nevienas no sekām, kuras savos procesuālajos rakstos minēja prasītāji, netika pamatotas vai pierādītas. Tā kā konkrēti pierādījumi netika sniegti, nevar konstatēt, ka ikvienam no prasītājiem bija jāuzņemas pārmērīgs individuāls slogs salīdzinājumā ar izvirzītajiem mērķiem. Katrā ziņā Savienības tiesību akta tiesiskuma novērtējums saistībā ar pamattiesībām nevar būt balstīts uz apgalvojumiem, kas izriet no šī akta sekām konkrētā gadījumā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 8. septembris, Komisija un Padome/*Carreras Sequeros* u.c., C-119/19 P un C-126/19 P, EU:C:2020:676, 153. punkts un tajā minētā judikatūra).

236 Tāpēc trešais iebildums, kas ir balstīts uz īpašumtiesību aizskārumu, un tādējādi ceturtā pamata pirmā daļa ir jānoraida pilnībā.

b) Par ceturtā pamata otro daļu, kas ir balstīta uz samērīguma principa pārkāpumu

237 Otrajā daļā prasītāji apgalvo, ka apstrīdētie lēmumi ir viņiem Hartas 17. pantā garantēto īpašumtiesību nesamērīgs aizskārums. Ikvienam prasītājam esot bijis nepamatoti jāuzņemas pārmērīgs individuāls slogs bez norādīta pamatojoša iemesla.

238 Parlaments lūdz noraidīt ceturtā pamata otro daļu kā nepamatotu.

239 Šajā ziņā, ciktāl prasītāji tikai atkārto to, ka apstrīdētie lēmumi rada viņu īpašumtiesību nesamērīgu un nepamatotu aizskārumu, ceturtā pamata otrā daļa ir jānoraida to pašu iemeslu dēļ, kas izklāstīti šī sprieduma 222.–235. punktā.

c) Par ceturtā pamata trešo daļu, kas ir balstīta uz vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu

240 Trešajā daļā prasītāji apgalvo, ka ar apstrīdētajiem lēmumiem ir pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips. Tajos ir paredzēta tāda pati attieksme pret bijušajiem deputātiem, kuriem ir piemērojams III pielikums, kā pret Itālijas deputātiem, uz kuriem tieši attiecas Lēmums Nr. 14/2018. Taču šīm divām deputātu kategorijām paredzētās pensiju sistēmas būtiski atšķiroties. Pirmkārt, DIP noteikumu III pielikumā paredzētā pensiju sistēma esot balstīta uz brīvprātīgu dalību, savukārt attiecīgo Itālijas deputātu dalība valsts pensiju sistēmā esot automātiska. Otrkārt, Lēmuma Nr. 14/2018 mērķis esot samazināt Itālijas Republikas izdevumus, savukārt prasītāju pensijām nepieciešamais finansējums tiek piešķirts no Parlamenta budžeta.

241 Apstrīdētajos lēmumos arī esot paredzēta atšķirīga attieksme pret bijušajiem Eiropas Parlamenta deputātiem, kas tika ievēlēti no Itālijas, un bijušajiem Eiropas Parlamenta deputātiem, kuri tika ievēlēti no Francijas vai Luksemburgas un kuriem arī ir piemērojams tas pats III pielikums.

242 Visbeidzot, atbildot uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumu, prasītāji arī cēla iebildi par 75. panta un III pielikuma 2. panta 1. punkta prettiesiskumu. Proti, pēc prasītāju domām, ja DIP noteikumi būtu jāuzskata par tādiem, kas ļauj Parlamentam apstrīdēt galīgi iegūtās pensijas tiesības, tad tas mākslīgi izraisītu tādu pašu attieksmi pret atšķirīgām situācijām.

243 Parlaments lūdz noraidīt ceturtā pamata trešo daļu kā nepamatotu.

244 Šajā ziņā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru vienlīdzīgas attieksmes princips paredz, ka salīdzināmas situācijas nevar aplūkot atšķirīgi un atšķirīgas situācijas nevar aplūkot vienādi, ja vien šāda pieeja nav objektīvi pamatota (skat. spriedumu, 2013. gada 26. novembris, *Kendrion*/Komisija, C-50/12 P, EU:C:2013:771, 62. punkts un tajā minētā judikatūra).

245 Jākonstatē, ka prasītāji būtībā pārmet Parlamentam, ka viņi tika pielīdzināti Deputātu palātas deputātiem, lai gan viņu attiecīgās situācijas atšķiroties. Turklāt vienlīdzīgas attieksmes princips esot pārkāpts arī tādējādi, ka Parlamenta attieksme pret prasītājiem esot atšķīrusies no attieksmes pret citiem bijušajiem Eiropas Parlamenta deputātiem, kuriem tomēr bija piemērojams tas pats tiesiskais režīms, proti, III pielikums.

246 Šie iebildumi, kas prasību pieteikumos ir vērsti pret apstrīdētajiem lēmumiem, tomēr izriet nevis no minētajiem lēmumiem, bet no 75. pantā un III pielikuma 2. panta 1. punktā paredzētajiem noteikumiem. Tātad prasītāju argumenti ir jāizvērtē, ņemot vērā tikai šos divus pantus, pret kuriem turklāt ir vērsta viņu iebilde par prettiesiskumu.

247 Prasītāji savā iebildē par prettiesiskumu apgalvo, ka tad, ja DIP noteikumi būtu jāuzskata par tādiem, kas ļauj Parlamentam apstrīdēt viņu galīgi iegūtās pensijas tiesības, ar 75. pantu un III pielikuma 2. panta 1. punktu tiktu pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips.

248 Šajā ziņā iebilde par prettiesiskumu ir jānoraida to pašu iemeslu dēļ, kas izklāstīti šī sprieduma 189.–191. punktā. Proti, šī iebilde par prettiesiskumu ir balstīta uz kļūdainu pieņēmumu, ka Parlamentam esot atļauts grozīt iegūtās vecuma pensijas tiesības, lai gan tas tā nav. Saskaņā ar 75. pantu un III pielikuma 2. panta 1. punktu drīkst grozīt tikai minēto pensiju apmēru.

249 Turklāt neviens no prasītāju izvirzītajiem argumentiem nevar pierādīt, ka 75. pants vai III pielikuma 2. panta 1. punkts būtu prettiesiski.

250 Pirmkārt, prasītāji pārmet Parlamentam, ka pret viņiem nav nodrošināta tāda pati attieksme kā pret bijušajiem Eiropas Parlamenta locekļiem, kuri tika ievēlēti no Francijas vai Luksemburgas un kuri tāpat izvēlējās dalību III pielikumā paredzētajā pensiju sistēmā. Tādējādi pret prasītājiem esot tikusi īstenota atšķirīga attieksme, lai gan viņu un šo citu bijušo deputātu situācijas ir bijušas identiskas, jo visi viņi pildīja tos pašus amata pienākumus tajā pašā laikposmā.

251 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru atšķirīgas situācijas raksturojošie elementi un to salīdzināmais raksturs tostarp ir jānosaka un jānovērtē, ņemot vērā Savienības tiesību akta, ar ko ievieš šo atšķirību, priekšmetu un mērķi (skat. spriedumu, 2008. gada 16. decembris, *Arcelor Atlantique* un *Lorraine* u.c., C-127/07, EU:C:2008:728, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).

252 Šajā ziņā nav strīda par to, ka III pielikumā paredzētā pensiju sistēma tika izveidota, lai nodrošinātu vienlīdzīgu attieksmi, it īpaši pret bijušajiem Eiropas Parlamenta deputātiem, kuri tika ievēlēti no Itālijas, un Deputātu palātas locekļiem. Šis mērķis ir skaidri norādīts III pielikuma 1. panta 2. punktā un 2. panta 1. punktā. Tādējādi vienlīdzīga attieksme ir pamatiezīme, kas raksturo ar III pielikumu izveidoto sistēmu. Turklāt, kā norādīts šī sprieduma 209. punktā, šis identiskums ir vienīgā konkrētā un beznosacījuma garantija, ko Parlaments sniedza prasītājiem, kad viņi kļuva par III pielikumā paredzētās pensiju sistēmas dalībniekiem.

253 Tādējādi III pielikuma priekšmets un mērķis izskatāmajā lietā ir garantēt vienlīdzīgu attieksmi pret bijušajiem Eiropas Parlamenta deputātiem, kuri tika ievēlēti no Itālijas, un Deputātu palātas locekļiem.

254 Tāpēc prasītāju situācija nav salīdzināma ar situāciju, kurā atradās bijušie Eiropas Parlamenta deputāti, kas tika ievēlēti no Francijas vai Luksemburgas un kas arī nolēma kļūt par šīs pensiju sistēmas dalībniekiem. Proti, bijušo Eiropas Parlamenta deputātu, kuri tika ievēlēti no šīm divām dalībvalstīm, pensijas nereglamentē Itālijas tiesībās paredzētie noteikumi, bet citi valsts noteikumi, kas ir piemērojami tieši viņiem.

255 Otrkārt, prasītāji apgalvo, ka Parlamenta attieksme pret viņiem esot bijusi tāda pati kā pret bijušajiem Deputātu palātas locekļiem, lai gan viņu attiecīgajās situācijās esot trīs atšķirības. Vispirms – dalība ar III pielikumu izveidotajā pensiju sistēmā ir brīvprātīga, savukārt Deputātu palātas locekļu dalība Itālijas pensiju sistēmā ir automātiska. Turklāt Lēmuma Nr. 14/2018 mērķis esot samazināt Itālijas Republikas izdevumus, savukārt šāds mērķis neesot attiecināms uz prasītājiem. Visbeidzot, rodoties ar efektīvu tiesību aizsardzību tiesā saistīta problēma, jo bijušais Eiropas Parlamenta deputāts, kurš tika ievēlēts no Itālijas un tajā pašā laikā nebija Deputātu palātas loceklis, nevarot *Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati* (Deputātu palātas Jurisdikcijas padome) atsaukties uz Lēmuma Nr. 14/2018 prettiesiskumu un tā piemērošanu arī bijušajiem Eiropas Parlamenta deputātiem.

256 Ņemot vērā III pielikuma priekšmetu un mērķi, kas aprakstīti šī sprieduma 252. un 253. punktā, prasītāju argumenti neietekmē 75. panta un III pielikuma 2. panta 1. punkta spēkā esamību attiecībā uz vienlīdzīgas attieksmes principu.

257 Proti, saskaņā ar šī sprieduma 244. punktā atgādināto judikatūru vienlīdzīgas attieksmes princips neprasa pilnīgu situāciju identiskumu, lai varētu piemērot to pašu attieksmi. Tiek prasīta tikai šo situāciju salīdzināmība. Taču neviens no trim prasītāju izvirzītajiem argumentiem neļauj uzskatīt, ka šo pēdējo minēto situācijas būtiski atšķiras no bijušo Deputātu palātas locekļu situācijas.

258 Vispārējā tiesa pakārtoti konstatē, ka ar šo prasītāju apgalvojumu būtībā ir noraidīta jebkāda vienlīdzīga attieksme pret viņiem un šīs palātas locekļiem. Taču, ja tiktu pieņemts šis apgalvojums, III pielikumam tiktu pilnībā liegta tā lietderīgā iedarbība un apstrīdēta šīs pensiju sistēmas būtība. Paradoksālā kārtā tas izraisītu to, ka prasītāju pensijas vairs nevarētu aprēķināt un izmaksāt, jo tieši minēto pensiju līmenis un piešķiršanas nosacījumi ir atkarīgi no Itālijas tiesību aktos paredzētajiem noteikumiem.

259 Visbeidzot, īpaši attiecībā uz dažu prasītāju neiespējamību apstrīdēt Lēmuma Nr. 14/2018 tiesiskumu *Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati* (Deputātu palātas Juridiskā Padome), Vispārējā tiesa konstatē, ka šis procesuālais šķērslis izriet nevis no Savienības tiesībām, bet no Itālijas tiesībām. Katrā ziņā Vispārējai tiesai, izskatot atbilstoši LESD 263. pantam celtu prasību, nav kompetences tieši izvērtēt Itālijas tiesību atbilstību pamattiesībām, un it īpaši tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā.

260 Tāpēc ceturtā pamata trešā daļa un līdz ar to [ceturtais] pamats, un tādējādi arī prasība ir pilnībā jānoraida, un nav nepieciešams lemt ne par pirmās, ne par otrās prasījumu daļas lietā T-465/19 pieņemamību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2002. gada 26. februāris, Padome/*Boehringer*, C-23/00 P, EU:C:2002:118, 52. punkts).

Par tiesāšanās izdevumiem

261 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājiem nolēmums ir nelabvēlīgs, viņiem ir jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt Parlamenta tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Parlamenta prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

1) Prasību lietā T-453/19 *Panusa*/Parlaments noraidīt kā nepieņemamu.

2) Pārējās prasības noraidīt.

3) *Maria Teresa Coppo Gavazzi* un citi prasītāji, kas minēti pielikumā, sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Parlamenta tiesāšanās izdevumus.

Svenningsen Barents Mac Eochaidh

Pynnä Laitenberger

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā, 2020. gada 15. oktobrī.

[Paraksti]